

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεινόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξά-
μνην δραχ. 55. Τρίμνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἑξάμνην 35 καὶ τρίμνην 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἑξάμνην 2
καὶ τρίμνην 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 10 Ἰουνίου 1933

Ἔτος 55ον.—Ἀριθ. 28

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΙΔΙΚΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

«ΦΑΛΙΜΕΝΤΟ»

Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, στὸ «Πλάϊ» —
ἔτσι ἔλεγε ἡ μητέρα μου, ἡ Πολί-
τισσα, τὸ πλαῖνό μας σπύτι — οἱ συμ-
φορὲς ἔπεφταν ἀπανωτὲς.

Πρῶτα ἦταν τὸ γκρεμοσάκισμα
τῆς νύφης τους. Ἡ καϊμένη ἡ Ἐλε-
να—κι' ἦταν μιὰ νέα γυναῖκα τόσο
καλὴ!—γύριζ' ἕνα βράδυ ἀπὸ τὸ χτή-
μα τους μὲ τὸ μουλάρι. Τὸ ζῶ ξα-
φνιάστηκε σὲ μιὰ κακοτοπιὰ καὶ τὴν
γκρέμισε. Θρῆνος στὸ Πλάϊ κι' ὁ-
δυρμός. Πάνω ἀπὸ μῆνα ἔμεινε στὸ
κρεββάτι ἡ σακατεμένη. Σηκώθη-
κε, ὕστερα, μὰ κουτσή. Καὶ θυμά-
μαι ἀκόμα τὸν παιδικό μου οἶχτο,
μιὰ Κυριακὴ πού τὴν πρωτόεῖδα ἀπ'
τὸ παράθυρό μας στὸ δρόμο, νὰ πη-
γαίνῃ κούτσα-κούτσα στὴν ἐκκλησιά.
Ἡ καμπάνα τοῦ Ἀγ-Γιαννίου χτυ-
ποῦσε γιὰ τὴ λειτουργία, καὶ μοῦ
φαίνόταν πῶς μὲ τὸ ρυθμὸ τῆς ἡ
Ἐλενα χόρευε ἕναν ἀλλόκοτο χορὸ.

Σε λίγο ἦταν ὁ θάνατος τῆς κυρά-
Χρυσῆς. Ἡ πεθερὰ τῆς Ἐλενας πέ-
θανε σχεδὸν ξαφνικά, πρὶν νὰ φτάσῃ
σὲ βαθιὰ γεράματα. Θρῆνος πάλι στὸ
Πλάϊ καὶ ὁδυρμός. Εἶχαν μαζευτεῖ
γύρο στὸ νεκρικό κρεββάτι γιοὶ τῆς,
κόρες τῆς, ἀγγόνια. Κλαίγανε, τσι-
ρίζανε, τοὺς ἀκουγα καὶ τοὺς λυπό-
μουν. Μὰ κάπου-κάπου ξεχνιόμουν
σὰν παιδί, καὶ χοροπηδοῦσα στὴν
αὐλὴ μας ἢ ἔκανα νὰ τραγουδήσω.
«—Σοῦτ'! μοῦ φώναζε πνιχτὰ ἡ μη-
τέρα μου. Στὸ Πλάϊ ἔχουν τὴ μαν-
νούλα τους νεκρή. Τὸ καταλαβαίνει
αὐτό;». ὦ, τὸ καταλάβαινα πολὺ
καλὰ αὐτό! Καὶ σὴναινα κι' ἡζύχα-
ζα καὶ τοὺς λυπόμουν...

Τὴν τρίτη ὅμως συμφορὰ—σὲ λίγο
κι' αὐτὴ—στάθηκε ἀδύνατο νὰ τὴν
καταλάβω. Οὔτε ἀρρώστεια ἦταν, οὔ-
τε θάνατος, οὔτε φωτιά, οὔτε πλημ-

μύρα. Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ ἤξερα
ὡς τότε γιὰ κακὰ. Παρὰ κάτι ἄλλο,
ἀγνώριστο, μυστήριο, ποὺ ξέφευγε
ὁλωσδιόλου τῇ μικρῇ μου πείρα. Κι'

οὔτε θρῆνος καὶ ὁδυρμός ἀκούστηκε
ἀπὸ τὸ Πλάϊ, οὔτε κὰν μιὰ κραυγὴ
πόνου. Ἀκρα σιωπὴ, βουδαμάρα. Οἱ
πλαῖνοι ὅμως, ἐκεῖνο τὸ πρωτ', πα-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Πῶ, πῶ, δαγκαματιά!...

ρουσιαζόνταν με πρόσωπα χλωμά, φοβισμένα, αγριεμένα. Κι' απ' τη ταράτσα τους, που έδλεπε στην αυλή μας, μάς πετούσαν ή μάς έδιναν μπόγους, κάσες, βάζα, καντηλιέρια, αγγαματάκια, ρολόγια του τραπέζιου, πλατικά, γυαλικά, κατασρόλες, τηγάνια, μύλους...

Τί περίεργο πράγμα! 'Αμίλητοι, βουβοί, αλλοιασμένοι, άδειαζαν το σπίτι τους στο δικό μας! 'Η μεγάλη μας υπηρέτρια, ο μικρός μας υπηρέτης, ο πατέρας μου ο ίδιος, άνεθασμένοι σε καρέκλες, σε τραπέζια, έπιαναν τα πράγματα που τους έδιναν από την ταράτσα. 'Επειτα τ'άπαιρνε ή μητέρα μου, τ'άμπαιζε μέσα, τα τοποθετούσε, τ'άκρυβε. 'Ο Κωστής, ο άντρας της 'Ελενας, άνασκουμπωμένος, με τα μανικοπουκάμισα, έδγαζε τα περισσότερα. Φαινόταν μια στιγμή να σκύβη απ' το πεζούλι της ταράτσας, μ' ένα τηγάνι στο τεντωμένο χέρι ή μ' ένα μπογαλάκι, τ'άδινε βιαστικά μ' αίγιορα, τα πετούσε όταν δεν ήσαν φόβος να σπάσουν, και χανόταν για να ξαναφανή σε λίγο με μια κατασρόλα ή μ' ένα χαλί.

Μά κι' ή γυναίκα του κουβαλούσε, κι' ο γέρος πατέρας του με τα κάτασπρα γένια και μαλλιά, κι' ή αδερφή του ή άνύπαντρη, ή 'Αλεξάντρα, κι' ή γριά τους υπηρέτρια, ή βουνήσια Παρασκευή. Τό κοριτσάκι τους, ή μικρή φιληνάδα μου Νικολέττα, καθισμένη στο πεζούλι, πάνω σε μια πελώρια γάστρα που ή μπουγαρινιά της είχε ξεραθεί, παρακολουθούσε τη σκηνή μ' έκπληχτα μάτια κι' άνήξερα σ' αν τα δικά μου. Μια στιγμή της φώναξα:

— Νικολέττα! Φίτ!

Δέ μ'άκουσε. Της ξαναφώναξα πιδ δυνατά. Και τότε γύρισε το προσωπάκι της σε μένα με το δάχτυλο στο στόμα:

— Σούτ!

"'Ηξερε κι' αυτή πώς δεν έκανε να μιλά κανέναν αυτή την ώρα, μά δεν πιστεύω ν'άξερε και τίποτ' άλλο.

Όσο, το παράξενο άδειασμα εξακολουθούσε. Κι' όσο περνούσε ή ώρα, τόσο γινόταν βιαστικότερο. Τα τελευταία πράγματα τα πετούσαν με παραζάλη, χωρίς να τους νοιάζει πιά αν θάσπαζαν. Κι' έπειτα μπηχαν όλοι μέσα, χάθηκαν. 'Ησυχία, σιωπή, μυστήριο. Μόνο ή μικρή Νικολέττα απόμεινε στην ταράτσα. Μά σε λίγο σηκώθηκε κι' αυτή απ' τη γάστρα της, πήδησε απ' το πεζούλι και προχώρησε, σιγά και φοβισμένα, προς την πόρτα της κουζίνας τους. Τήν είδα που προσπαθούσε να ιδή από κει τί γινόταν πάρα μέσα...

— Μά γιατί, γιατί μάς έδωσαν τα πράγματά τους; ρωτούσα και ξαναρωτούσα τη μητέρα μου, που τα τοποθετούσε ακόμα και τ'άκρυβε.

— Σιωπή σου! μου αποκρινόταν. Πρόσεξε μήν πής λόγο σε κανένα...

— Μά γιατί, γιατί;

Κανέναν δε μου άπαντούσε, κανέναν δε μου έξηγοδσε.

Καταλάβαινα βέβαια πως το πολύπαθο Πλάι το βρήκε πάλι μια συμφορά. Μ' άδύνατο να μαντέψω τί λογής ήταν, και γι' αυτό ίσα ίσα μου φαινόταν ή μεγαλύτερη απ' όλες. Κι' ο παιδικός μου οίχτος για τους πλαινοδες έσφιγγε τώρα την καρδιά μου και την πονούσε.

"Επιτέλους ταύτι μου πήρε μια λέξη. Μια λέξη άγνωστη, πρωτάκουστη για μένα και, φυσικά, φοβερή.

"Η μεγαλύτερη μας υπηρέτρια είπε στο μικρό υπηρέτη, που θά τη ρωτούσε κι' αυτός όπως έγω τη μητέρα μου:

— Δεν καταλαβαίνεις, μπρέ κουτέ; 'Ο γέρο-Κουρμής έκαμε φαλιμέντο!

"Ο γέρο-Κουρμής ήταν εκείνος με τα κάτασπρα γένια και μαλλιά, ο πατέρας του Κώστα και της 'Αλεξάντρας, ο πεθερός της 'Ελενας και ο παππούς της μικρής μου φιληνάδας Νικολέττας. Αυτός λοιπόν έκαμε το «φαλιμέντο». Μά τί ήταν αυτό το κάμωμα, και πως είχε γίνει πάθημα, συμφορά, ούτε έγω ήξερα, μά ούτε κι' ο μικρός μας υπηρέτης. Τόν είδα ν' ανοίγει τα μάτια του τόσα και να ρωτά τη Μαρία σχεδόν δυνατά:

— Τί παναπή φαλιμέντο;

"Εκείνη δάγκασε τα δάχτυλά της:

— Σκάσε!.. Δεν τα φωνάζουν

αυτά τα λόγια!.. Θά σου πώ, ύστερα θά σου πώ...

* *

Τό μυστήριο αυτό άρχισε να με φοβίζει. Κι' όση κι' αν ήταν ή περιέργειά μου, δεν τολμούσα πιά να ρωτήσω κανένα.

Τό βράδυ μόνο—κι' ως το βράδυ δεν ξανακούστηκε τίποτ' από το Πλάι, ήσυχία, νέκρα—όταν ή μητέρα μου με πήρε να με κοιμίση, ξεθαρεύτηκα και τη ρώτησα:

— Τί είναι αυτό το φαλιμέντο, που έκαμε ο κύριος Κουρμής;

Πρόφερα τη λέξη τόσο σιγά, που ή μητέρα μου δε μούπε πιά «σιωπή». Και σ' αν συγκινήθηκε από τη ευλάβειά μου, που έδειχνε μια συναισθηση, άποφάσισε να μου έξηγήση:

— Τό φαλιμέντο, παιδί μου, είν' ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο δυστύχημα. Πρέπει να τους λυπούμαστε τους καμένους τους πλαινοδες.

— Μά γιατί, μητέρα, μάς έδωσαν τα πράγματά τους;

— Για να μην τους τα σφραγίσουν, παιδί μου, και τους τα πάρουν.

— Ποιοί, μητέρα;

— Οί δανειστάδες.

— Κακοί άνθρωποι, μητέρα;

— Όχι κακοί. Άνθρωποι όπως όλοι. 'Ο κ. Κουρμής τους χρωστά κι' έπρεπε τώρα να τους δώση λεφτά.

Κι' έπειδή δεν έχει να τους δώση, λεφτά, του παίρνουν ό,τι άλλο έχει.

— Και το σπίτι του, μητέρα;

— Και το σπίτι του.

— Και το χτήμα του;

— Και το χτήμα του.

— Και το μαγαζί του;

— Όλα. Δέ γλυτώνει παρ' αυτά που μάς έδωσε να του κρύψουμε.

"Αρχισα να καταλαβαίνω. "Η καινούργια δυστυχία των πλαινων, ή μεγαλύτερη απ' όλες, ήταν που ο κύριος Κουρμής βρέθηκε χωρίς λεφτά τη στιγμή που χρωστούσε να πληρώση και θά του χρειάζονταν βέβαια πολλά, αφού κι' αυτές ήταν έμπορος σ' αν τον πατέρα μου και σ' αν το θείο μου. Νά, μια σακκουλίτσα γεμάτη λίρες, σ' αν αυτές που έφερνε κάθε τόσο ο θείος μου στο σπίτι, και τις έρραβε, τις έδενε, τις σφράγιζε με βουλοκέρι, και τις έδινε στη μητέρα μου να τις φυλάξη, ως που να τις στείλη στη Βενετία...

Μά έπειδή ο κύριος Κουρμής δεν είχε τόσες λίρες, έπρεπε να του πάρουν το σπίτι του, το χτήμα του, το μαγαζί του, όλα!.. Σκέφτηκα κι' είπα:

— Όχι, είναι κακοί άνθρωποι αυτοί!

— Ποιοί, παιδί μου;

— Οί δανειστάδες. 'Εγώ, αν μου χρωστούσε λεφτά ο κύριος Κουρμής, δε θά του παίρνα τίποτα.

"Η μητέρα μου χαμογέλασε.

— Καλά, μού είπε. Κοιμήσου τώρα.

Κοιμήθηκα, λυπημένος για τους πλαινοδες και θυμωμένος με τους δανειστάδες. Στόν ύπνο μου είδα κάτι αγριάνθρωπους, με μαύρα γένια, φριχτούς, που άρπαζαν με τη βία απ' τα χέρια των Κουρμαίων—του γέρου, του γιού του, της νύφης του, της έγγονής του—τηγάνια, κατασρόλες και μύλους του καφέ. Άγωνιζόνταν και λαχάνιαζαν όλοι χωρίς να βγάζουν μιλιά. Μά πάλι άγρια και βουδή...

Από την άλλη μέρα, πρόσεχα στο Πλάι, περιμένοντας να ιδω κανένα σημάδι της καινούργιας συμφοράς που το χτύπησε. Άλλά δεν έδλεπα τίποτα! Όταν γκρεμοτσακίστηκε ή 'Ελενα, την είδα ύστερα κουστή. Όταν πέθανε ή κυρά-Χρυσή ή Κουρμίνια, είδα μια μαύρη κάσσα που είχε

Ο ΔΙΧΟΥΔΑΚΗΣ

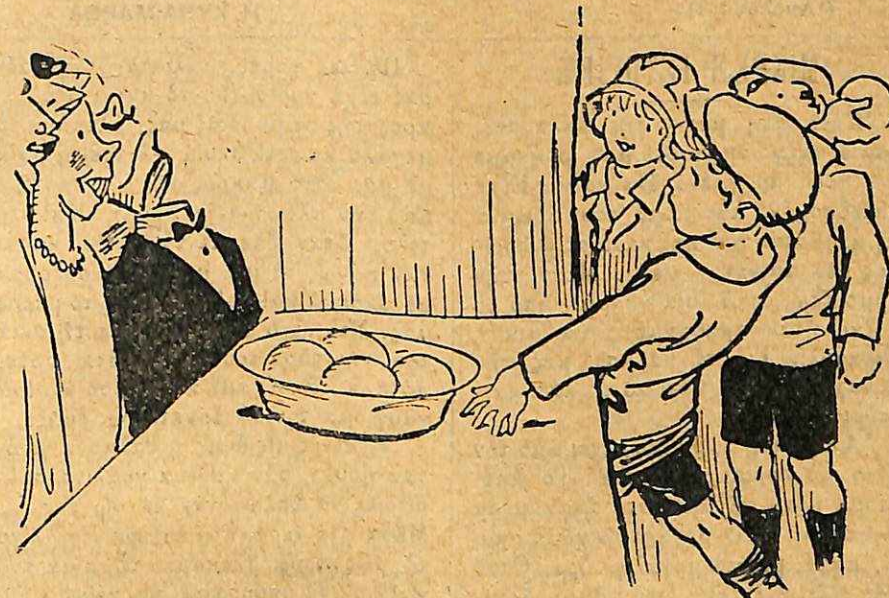
[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΗ'.

Στό χωριό γίνεται μεγάλο πανηγύρι. 'Ο μπαμπάς μαζεύει τα παιδιά και τα πηγαίνει να διασκεδάσουν.

'Από μακριά ακούγεται μουσική, κι' όσο πλησιάζουν, γίνεται και πιο δυνατή. Όταν φτάνουν στην πλατεία του χωριού, τους ξεκουφαίνουν τα ταμπούρα και τα τρομπόνια.

"Απειρος κόσμος είναι μαζεμένος από τα περίχωρα. Χωριάτες και

χωριάτισσες με τις παράξενες φορεσιές τους, μά και κυρίες και κύριοι από την πόλη που πήγαν με αυτοκίνητα.

'Απ' όλα πουλούν στο πανηγύρι: άλογα, γαϊδούρια, βώδια, γίδες, ακόμα και σκυλιά. Και χωριάτικα ρούχα, ταγάρια, σελάχια, τσαρούχια. Μά και όσπρια, λαχανικά, κρασιά, τυριά...

'Αλλά τα παιδιά ενδιαφέρονται μόνο για τα παιχνίδια. Και πρώτα-πρώτα πάνε στ' αλογάκια. Είναι ξύλινα, άσπρα, μαύρα, σταχτιά, καφετιά, κοκκινέλια, για όλα τα γούστα. Τό ένα πίσω απ' το άλλο, σχηματίζουν κύκλο. Και γυρίζουν, γυρίζουν, όλα μαζί. Κάθε παιδί διαλέγει τ'άλογό του και καβαλλικεύει. Ξεκινούν, γυρίζουν, πρώτα σιγά, έπειτα γρήγορα, γρήγορα. Τί διασκεδαστικό που είναι!

Τώρα οίχουν στο σημάδι. Τους δίνουν τόπια και σημαδεύουν πότε τη μύτη του Φασουλή, πότε το καπέλλο του Περικλέτου. Γέλια που κάνουν όταν πετυχαίνουν! Τ'άνδρεϊκελλα, με τις χτυπιές που τρώνε, παίρνουν κάτι στάσεις τόσο κωμικές!

"Επειτα πάνε να ιδούν το Γίγαντα και το Νάνο. Πολύς κόσμος τους περικυκλώνει και τους θαυμάζει. 'Ο Γι-

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

Η ΧΥΤΡΑ ΚΑΙ Η ΦΩΤΙΑ

Μια χύτρα γεμάτη νερό και σκεπασμένη καλά μ' ένα καπάκι, σιγά-βραζε άπάνω στη φωτιά.

"Η φωτιά, που ήθελε να κάνη την έξυπνη σκέφθηκε να λαμπαδιάση στα γεμάτα για να κάνη τη χύτρα να ροχαλίζει από το βράσιμο και να μη μπορεί να σταθί.

Από το πολύ βράσιμο όμως και τους κλεισμένους ατμούς, έσπασε ή χύτρα, χύθηκε το νερό κι' έσβυσε τη φωτιά!..

ΑΝΘ. ΚΟΚ.

γαντας είναι ψηλός σαν καμπαναριό. 'Ο Νάνος πάλι είναι τόσο κοντός, που τον παίρνεις για παιδάκι. Κι' όμως είναι άντρας με μoustάκια.

Μια στιγμή ο Γίγαντας σκύβει, παίρνει στα χέρια του την Παυλίνα τη σηκώνει ψηλά, τη φιλεί και σιγά-σιγά την αφήνει κάτω. Στην αρχή, η μικρή φοβάται, έπειτα όμως γελάει.

Στο πανηγύρι πουλούν κι' ένα σωρό λιχουδιές. Καλούδια, ζαχαρένια κουλουράκια και κοκοράκια από κόκκινη καραμέλλα, το καθένα με το καλαμάκι του για να το πιάνεις και να τό... τρώς. 'Ο μπαμπάς αγοράζει και μοιράζει στα παιδιά απ' όλα. Τί χαρά!

— Τώρα, τούς λέει, τα είδαμε όλα, είναι άρχα και πρέπει να γυρίσουμε στο σπίτι. Έμπρός!

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Έκει, στη μέση της θάλασσας, κοντά στην άμμουδιά μας βρήκαμε ένα πρωτό άραχμένο ένα καΐκι. Είχε κατεβασμένα τα πανιά του, άδειαν τα κατάρτια του και κανέναν άνθρωπο δεν φαινόταν μέσα. Μόνο στην άμμο έξω, στην ίδια γραμμή από το καΐκι, ήταν τραβηγμένη μια μικρή βαρκούλα. Για τη θάλασσά μας, την μοναχική, ήταν κάτι αυτό: κάτι καινούριο.

Από μακριά, θαμπωμένοι από τον ήλιο, το περιεργαζόμαστε. Τό απόγευμα μόνο, είδαμε, ότι ήταν μέσα ένα σκυλί. Ένα μεγάλο τριχωτό σκυλί, καφέ, με μια μεγάλη ουρά. Όταν μας είδε και κείνο στην άμμο άρχισε να γαυγίζει. Να γαυγίζει δυνατό! Στην αρχή τρομαγμένοι από τις φωνές του, δεν κουνιόμαστε καθόλου. Μά έπειτα, όταν είδαμε ότι ήταν μακριά και δεν μπορούσε τίποτα να μας κάνει, άρχισαμε να το πειράζουμε, τρέχοντας πέρα δώ στην άμμο ο ένας πίσω από τον άλλον. Τότε το σκυλί έγινε σωστό θηρίο. Ήρθε στην άκρη άκρη στην πλώρη, που ο άέρας την είχε γυρισμένη προς έμάς, κρέμασε το κεφάλι του έξω και άρχισε να γαυγίζει άγρια, και να κουνάει την ουρά του όργισμένα. Όταν πιά κουράστηκε να γαυγίζει άκούμπησε χάμω το κεφάλι του στο ξύλο του καΐκιου, και μούγκριζε, μούγκριζε άφρισμα!

Κάθε μέρα βρίσκαμε την βαρκούλα τραβηγμένη έξω στην άμμουδιά, και το καΐκι εκεί έρημο, με το σκυλί μόνο να το φυλάει. Και το απόγευμα, όταν ο ήλιος δεν ήταν πολυς και μπορούσαμε να βλέπουμε καλά το σκυλί και να μας βλέπει και κείνο, άρχίζαμε το παιχνίδι μαζί του. Έμεις τρέχαμε σαν τρελλοί πάνω κάτω και κείνο γαυγίζει από μέσα. Μά όσο οι μέρες περνούσαν, τόσο εκείνο δεν άγρίεψε πια μαζί μας. Γαυγίζει πάλι, μά μ' ένα γαύγισμα χαρούμενο, και κουνούσε τη μεγάλη ουρά του άρχα και φιλικά.

Πολλές φορές, μάλιστα, όταν ο άέρας είχε γυρισμένο το καΐκι στο μέρος της άμμουδιάς μας, βλέπαμε το μεγάλο καφετί σκυλί να τρέχει μαζί με μάς στο μέρος της κουπαστής, από την πλώρη στην πρύμη. Και στο τέλος, όταν έπεφτε το βράδυ, καθόταν πάνω σε μια μεγάλη κουλούρα με σκονιά και κοίταζε προς το μέρος μας. Στο λίγο φως βλέπαμε τη σκιά του, την ουρά του να κουνιέται, τότε, τότε, κι' άκούγαμε κάθε τόσο κανένα γαύγισμα του να έρχεται ως έμάς.

Έκείνες τις ώρες ή θάλασσα γινόταν ήσυχη σαν κανένα γυάλινο σέπασμα να άπλωνόταν άπάνω της... Μέσα στα νερά, που έσβυνε λίγο λίγο το φως τους, βλέπαμε τη σκιά του καΐκιου να σκουραίνει και κείνη λίγο-λίγο... Τότε όλα σώπαιναν, το σκυλί ήσυχάζε και κείνο και γινόταν έρημιά...

Αυτή την ώρα, έρχόταν κάποιος άνθρωπος, εκεί που ήταν τραβηγμένη έξω ή βαρκούλα και την έσπρωχνε μέσα στα νερά. Ήταν ένας κοντός άνθρωπος με κάτι ψηλές ως τα γόνατα μπότες. Τραβούσε με μεγάλη εύκολία τη βάρκα, την έβγαζε στο νερό, και πηδούσε και κείνος μέσα χωρίς να βρέχεται καθόλου.

Όρθος στην μικρή βάρκα που κουνιόταν από το βάρος του, έπαιρνε τα δυο κουπιά. Άρχα-άργα, κουνώντας τα μικρά σώμα του μια έμπρός μια πίσω τραβούσε τα κουπιά προχωρώντας με την μικρή βαρκούλα προς το καΐκι.

Ήταν ένας περίεργος άνθρωπος. Δεν είχε δει ποτέ το προσωπό του και δεν ήξερα και καλά αν ήταν γέρος. Δεν μιλούσε ποτέ και τον φοβόμουν λίγο έτσι σκυθρωπόν κι' άμίλητο. Μά τον περίμενα εκεί κάθε βράδυ ως που να έρθει να πάρει τη βάρκα. Φορούσε ένα σκούρο σακάκι και ένα βαθύ κασάκι που του έκρυβε το μισό του πρόσωπο.

Μ' άρεσε να τον βλέπω να τραβάει τη βάρκα και να την βάζει με τόση εύκολία στο νερό. Ποτέ δεν κοίταζε προς έμένα, μ' έλο ότι ήμουν εκεί

μπροστά όλα τα βράδυα, και πίστευα ότι ποτέ δεν με είχε δει. Γι' αυτό πήγαινα και καθόμουν χάμω, λίγο πιο μακριά, και τον κοίταζα από κει. Κι' όταν έμπαινε πια μέσα και έφευγε τραβώντας έτσι άρχα τα κουπιά του, τότε πήγαινα στην άκρη-άκρη της θάλασσας και όρθή, με τα χέρια πίσω, τον κοίταζα ως έμπαινε μέσα στο καΐκι. Μ' άρεσαν εκείνα τα κουπιά του καθώς τα σήκωνε άρχα-άργα, και τα έβγαζε τόσο χαϊδευτικά μέσα στα νερά, χωρίς ποτέ να άκούγεται το πάφλασμά τους.

Ήταν σαν μια σκιά με τη μικρή βαρκούλα που προχωρούσε άθόρυβα μέσα στα σκοτεινισμένα ήσυχα νερά.

Τότε έφευγα και εγώ για το σπίτι, μόνη μου, σέρνοντας τα πόδια μου πάνω στην ολόγεια βρεμένη άμμο και κάνοντας της βαθειές χαραματιές.

Μά ένα πρωτό, όταν κατέβηκα στην άμμο, δεν ήταν πια εκεί και το καΐκι. Ούτε κι' ή βαρκούλα ήταν έξω στην άμμο. Στη θέση της, χάμω, καθόταν εκείνος ο άνθρωπος που την πήγαινε κάθε βράδυ μέσα, Καθισμένος εκεί κοίταζε προς τη θάλασσα.

Φυσούσε ένας τρελλός άέρας που έκανε τη θάλασσα να κυματίζει άκατάστατα, και τα κύματά της να χοροπηδούν στη μέση, χωρίς να πηγαίνουν να σπάσουν ιουθενά.

Με κόπο κρατώντας την ποδιά μου και την ψάθα μου που μου τάπερνε ο άέρας πλησίασα ως εκεί. Και τότε είδα τί κοίταζε: Πέρα μακριά, έξω από το λιμάνι ένα καΐκι με φουσκωμένα τα πανιά του έφευγε γρήγορα.

Δεν θά πίστευα ότι ήταν αυτό, το δικό μας, αν δεν έβλεπα τη θέση του άδειανή.

Έγώ νόμιζα ότι δεν θά έφευγε ποτέ: ότι θά έμεινε πάντα εκεί, με τα γυμνά κατάρτια του, με το καφετί σκυλί του, και την βαρκούλα του τραβηγμένη έξω στην άμμουδιά... Και τώρα ήταν τόσο μακριά κιόλα!

Όρθή, εκεί δίπλα στον κοντό άνθρωπο της βαρκούλας, κοίταζα μαζί του το καΐκι που μάκρανε ολόενα.

Στη στιγμή ξέχασα ότι αυτόν τον άνθρωπο τον φοβόμουν, ότι ήταν άγριος κι' ότι ποτέ δεν είχε κοίταξει προς έμένα. Τόν ρώτησα:

— Ποιός είσαι;

Χωρίς να γυρίση να με κοιτάξει έκανε ένα νεύμα με το χέρι του και είπε:

— Μακριά...

— Όρθη πάλι;...

Σήκωσε τους ώμους του χωρίς να μιλήσει.

Γεμάτη συγκίνηση μπροστά σ' αυτό

το το καΐκι, το δικό μας, που έφυγε έτσι ξαφνικά και κόντευε κιόλα να χαθεί από τα μάτια μας, με τα κατάρτια φουσκωμένα πανιά του, ξεθαρεμένη άκόμη που μου μιλούσε αυτός ο άνθρωπος που εγώ τον είχα πιστέψει καλόν, πολυ καλόν, κι' αυτός τώρα μου άπαντούσε σε ότι τον ρωτούσα, ήμωνα έτοιμη να καθήσω χάμω κοντά του και να τον ρωτήσω, να μου πει, τότε έφυγε το καΐκι, τί πήρε μαζί του, τί είχε γίνει το σκυλί, και τί έκανε αυτός τα βράδυα που πήγαινε μέσα με τη βαρκούλα.

Μά εκείνος, ξαφνικά, πετάχτηκε όρθός, γύρισε και με κοίταξε με κάτι μάτια μικρά, λαμπερά, σαν δυο μαύρες χάντρες, και μούπε με μια φωνή που έμοιαζε σαν σφύριγμα:

— Ά, έσύ είσαι, Μαίμουδίτσα;

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό EUDOXIE DUPUIS

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Κι' αν ή γιαγιά σου κι' ή δασκάλα σου ήθελαν να με διώξουν, μου φερόνταν άσχημα, μ' άναγκαζαν να φύγω; ρώτησε ο Τζάκ.

— Κανέναν δεν θά μπορεί να σου φέρεται άσχημα αφού θά είσαι άδελφός μου, και κανέναν δε θά σε άναγκάσει να φύγεις εκτός από σένα τον ίδιον αν δεν σου άρέσει να μένης μαζί μου: μά πιστεύω πως αυτό δεν θά γίνει και πως θά την άγαπήσης και συ τη γιαγιά μου.

— Καλά, αν είναι έτσι θά έρθω. Μά να το ξέρης: αν ή γιαγιά σου είναι πολυ άυστηρή μαζί μου θά σηκωθώ να φύγω, γιατί εγώ δεν είμαι μαθημένος να μου λένε κάνε το αυτό, ή κάνε εκείνο.

— Ναί, αυτό το ξέρω, γι' αυτό δεν σου ζητάω παρά να δοκιμάσης: αν στενοχωριέσαι πολυ στο Ντένιστον, μπορείς να φύγεις, τι ώρα θέλεις.

Λίγες ήμέρες ύστερα από τη συζήτηση αυτήν το σπίτι ήταν έτοιμο για να δεχθώ την Μπέττυ. Οι ύπηρες είχαν κιόλας άναλάβει τις έγγραφικές τους, και ή κυρία Κίνσεϋ θά έφθανε με το άπογευματινό τραίνο, φέρνοντας μαζί της την μικρούλα Πόλλυ και τη νταντά της.

Η Μπέττυ είχε περάσει όλες τις ήμέρες αυτές που της φαινονταν άτελείωτες, στης κυρίας Βάν Κούρτ. Όταν έφθασε λοιπόν το πρωτό που θά πήγαινε να έγκατασταθώ στο σπίτι της, μόλις μπορούσε να κρατηθώ σε μια θέση.

Μόλις τελείωσε το πρόγευμα έτρεξε να βάλει το καπέλλο της, ώστε να

Κι' έφυγε πατώντας τη νωπή άμμο, με κάτι βήματα μεγάλα, με το μικρό κορμί του, που πήγαινε μια έδω και μια εκεί...

Γεμάτη τρομάρα έμεινε εκεί και κοίταζα που έφευγε...

— Τί του είχα κάνει;

Κρατώντας δυνατά το καπέλλο μου μη μου το πάρει ο άέρας, με κόπο κρατώντας και τα δάκρυά μου, έφυγα κι' εγώ σιγά-σιγά για το σπίτι, προσέχοντας με τρόμο, μην πατήσω στις μεγάλες βαθυλωτές τρύπες που είχαν άψισει οι μπότες του πάνω στην άπαλά ποτισμένη άμμο.

Ούτε το καΐκι πια δεν ήθελα να δω, που δεν είχε ολότελα χαθεί, και φαινότουσαν άκόμα, μακριά, οι κορφές των φουσκωμένων του πανιών.

ΑΙΜΙΛΙΑ ΠΕΤΡΑΚΗ

είναι έντελώς έτοιμη όταν το άμάξι της, — το δικό της το άμάξι που θά το οδηγούσε ο δικός της άμαξάς — θάρχόταν για να την πάει στο Ντένιστον. Κάθισε στην βεράντα για να το ιδώ από μακριά να έρχεται: ήταν τόσο άνυπόμονη να πάει και να έγκατασταθώ στο σπίτι της! Της φαινόταν σαν παραμύθι. Μά τώρα και τόσον καιρό δεν ζούσε σαν σε παραμύθι; Πολλές φορές για να βεβαιωθώ ότι δεν όνειρευόταν είχε καταφύγει στο συνεισθημένο της άλάνθαστο μέσον: έδινε μια τοιμιά στο μπράτσο της με όλη της τη δύναμη.

Επιτέλους το άμάξι φανερώθηκε και ή Μπέττυ άποχαίρετσε τους φίλους της που είχαν φανεί τόσο καλοί μαζί της και της είχαν δείξει τόση άγάπη και τόσο ενδιαφέρον.

— Μη λές, αντίο, Μπέττυ, είπε ή μίς Μάργκαρετ, αλλά καλήν άντάμωση. Δεν θά άργήσουμε να ξαναϊδωθούμε, υποθέτω. Μπορείς να έρχεσαι έδω όποτε σου κάνει κέφι, και το ξέρης ότι θά μάς προξενής πάντα μεγάλη εύχαρίστηση.

— Ναί, και αν στο σπίτικό σου, σου παρουσιαζόταν χαμμά δυσκολία — αυτό μπορεί να σου συμβή — να ξέρης ότι μπορείς να υπολογίζης σε μάς, πρόσθεσε ή κυρία Βάν Κούρτ.

Η Μπέττυ και πάλι τούς εύχαρίστησε θερμά και τα μάτια της ήταν βουρκωμένα όταν ανέβηκε και καθήσε σταμάξι.

Οι φίλοι της είχαν κρίνει σωστό να μη τη συνοδεύσουν στην περίπτωση αυτή. Ήξεραν την άγάπη της για την άνεξαρτησία και προτιμού-

σαν να την αφήσουν ναπολαύσει ολόμοναχη τις πρώτες στιγμές της έλευθερίας της.

— Δεν θά το νοιώση πως μπαίνει στο δικό της σπίτι αν δεν μπή ολόμοναχη, είχε πει ή μίς Μάργκαρετ.

Πραγματικά ή Μπέττυ ποτέ δεν είχε αισθανθεί τόσο άνεξάρτητο τον έαυτό της, όσο εκείνη τη στιγμή καθώς έκανε νόημα με το χέρι της άποχαίρετώντας τις φίλες της που στέκονταν στη βεράντα. Της φαινόταν ότι μονομιās είχε μεγαλώσει, ότι δεν ήταν πια το κοριτσάκι των δώδεκα χρόνων που κηδεμόνευε ο Ριχάρδος Βάν Κούρτ, αλλά μια «μεγάλη» που ώριζε τον έαυτό της και μπορούσε να κάνει, τι θέλει.

Στάλθηκε όμως δεν ήταν παρά ένα κοριτσάκι, παρ' όλο τον προστακτικό τόνο που πήρε όταν είπε στον άμαξά:

— Στο Ντένιστον!

Κι' ο άμαξάς, ο Μπάρνεϋ, που στην αρχή θεωρούσε άστείο πως θάγει για κυρία του ένα τόσο μικρό κοριτσάκι, έφηρεάστηκε όσotόσο απ' αυτόν τον τόνο, και χωρίς να χαμογελάσει καν, μαστίγωσε τα άλογά του και ξεκίνησε για τη βίλλα.

Καθώς το άμάξι προχωρούσε, ή Μπέττυ τοίμπησε άλλη μια φορά το χέρι της.

— Δεν είναι ψέμματα, είμαι ξύπνια, είμαι στάλθηκε ξύπνια, έλεγε και ξανάλεγε. Βρίσκομαι μέσ' σταμάξι μου, στο δικό μου άμάξι και τώρα πηγαίνω στο σπίτι μου, στο δικό μου σπίτι. Και είμαι ή Μπέττυ Μάκ Γκούρτ, οι ίδια ή Μπέττυ Μάκ Γκούρτ που... Μπορούσα να όνειρευθώ εγώ ποτέ μου ένα τέτοιο πράγμα όταν ήμουν ύπηρέτρια στης κυρίας Τούκερ; Και όμως νά, που ήρθε μια μέρα και άπόκτησα κι' εγώ δικό μου σπίτι και δική μου οικογένεια.

Τό άμάξι είχε περάσει τη σκιερή δενδροστοιχία και σταμάτησε μπροστά στη σκάλα που οδηγούσε στη βεράντα.

— Θά μου χρειασθώ το άμάξι πάλι στις τέσσερες, όταν θά πάω στο σταθμό για να πάρω τη γιαγιά μου, είπε ή Μπέττυ στον άμαξά, μ' ένα τόσο γλυκό χαμόγελο, που τον έκανε όριστικά σκλάβο της.

Η Μπέττυ ανέβηκε πρώτα-πρώτα στην κρεβατοκάμαρά της που ή μίς Μάργκαρετ είχε φροντίσει να στολίσει το ίδιο εκείνο πρωτό με δροσερά λουλούδια. Πέταξε το καπέλλο της και έπεσε στον καναπέ σαν τρελλή απ' τη χαρά της.

— Είναι αλήθεια, είναι αλήθεια! φώναξε. Αλήθεια είναι! Βρίσκομαι

στο σπίτι μου και σε λίγο θα έρθει και η οικογένειά μου εδώ. "Ω, τί ευτυχισμένη που είμαι!

Υστερα άρχισε να τριγυρίζει το σπίτι από πάνω ίσαμε κάτω, μπαίνοντας σε κάθε δωμάτιο, κοιτάζοντας τον έναυτό της σε κάθε καθρέφτη, ανοίγοντας οποιο βιβλίο έπεφτε στα χέρια της, χτυπώντας στο πιάνο με ριζικές νότες στην τύχη, ανεβοκατεβαίνοντας τις σκάλες όταν να ήθελε να κάνει κατοχή της ιδιοκτησίας της.

"Εξαφνα βρέθηκε μπροστά σε μια πόρτα κλειστή.

Από τότε που είχε αγοράσει το Ντένιστον το είχε περιεργασθεί πολλές φορές από τη σοφίτα ως το κελάρι. Τα κύρια διαμερίσματα τα ήξερε με κάθε λεπτομέρεια, αλλά απ' αυτό το μέρος του σπιτιού όπου οι

εργάτες δούλευαν ως χθές σχεδόν, δεν τύχαινε να έρχεται πολύ συχνά. "Ετσι δεν ήξερε καλά, πού θα την έβγαζε ή κλειστή εκείνη πόρτα. Για κάθε ένδεχομένο την άνοιξε και βρέθηκε μπροστά σ' ένα άνεγκυστήρα.

Πραγματικά στον Ντένιστον υπήρχε ένας άνεγκυστήρας, ένας «άσαν-σερ». Μα ήταν τοποθετημένος σε μια τόσο ακατάλληλη και απόμερη μεριά του κτιρίου, ώστε είχε αποφασισθεί να μείνει άχρησιμοποίητος. "Αλλωστε ούτε για την νεαρή ιδιοκτήτρια της βίλλας, ούτε για τους συγκατοίκους της θα ήταν τόσο μεγάλος κόπος να ανεβοκατεβαίνουν τις σκάλες, μια και το σπίτι δεν είχε παρά δύο πατώματα μονάχα.

"Όπως κι' αν έχει το πράγμα ή Μπέττυ μόλις άνοιξε την πόρτα πή-

δησε ένθουσιασμένη μέσα στο βαγονάκι του άνεγκυστήρα.

— "Ένας άσανσερ! φώναξε χαρούμενη. Σάν κι' εκείνους που είχαν στο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης.

Και τράβηξε το κορδόνι που κρεμόταν δίπλα της, όπως είχε ιδεί να κάνει το γκαρσόνι του ξενοδοχείου.

Άμέσως το βαγονάκι άρχισε να ανεβαίνει άργα-άργα. "Η Μπέττυ γελοούσε μ' όλη της την καρδιά κι' αναρωτιόταν αν θ' ανέβαινε μ' αυτό τον τρόπο ως επάνω στη σοφίτα. Πραγματικώς ο άνεγκυστήρας ανέβηκε ως το τελευταίο πάτωμα του σπιτιού και σταμάτησε μπροστά σε μια πόρτα όμοια μ' εκείνη που βρισκόταν κάτω.

"Η Μπέττυ πήδησε έλαφρά στο κατώφλι που ήταν ως είκοσι πόντους πλατύ και σχημάτιζε το κούφωμα της πόρτας, και προσπάθησε να την άνοιξη. Μα ή πόρτα ήταν συρτωμένη απέξω.

"Εκεί που προσπαθούσε να στρίψει το πόμολο, είδε, ή μάλλον ένοιωσε με απερίγραπτο τρόμο, τον άνεγκυστήρα να κατεβαίνει πάλι κάτω, αφήνοντάς την μετέωρη σχεδόν στο κάδρο της πόρτας. Για μια στιγμή σκέφθηκε να πηδήσει πάλι μέσα μα ή απόσταση μεγάλωνε τόσο γρήγορα, ώστε ίσαμε που να το αποφασίσει αυτό το πράγμα ο άνεγκυστήρας βρισκόταν κιόλας μέτρα κάτω από τα πόδια της. "Αλλωστε ο φόβος την είχε παγώσει σε τέτοιο σημείο, ώστε ένοιωθε τον έναυτό της ανίκανον να κάνει το παραμικρότερο κίνημα. "Εμενε με τα χέρια γαντζωμένα στο χερούλι της πόρτας, με τα μάτια δλάνοικτα από φόβη, μη τολμώντας να κοιτάξει πίσω της και να ιδεί την άβυσσο που έχασκε κάτω από τα πόδια της κι' όπου κάθε στιγμή μπορούσε να γκρεμιστεί, με τον λαιμό της κλεισμένο, έτσι ώστε να μη μπορεί ούτε καν μια φωνή να βγάλει, και να ζητήσει βοήθεια.

"Όστόσο, ύστερα από λίγα λεπτά βρήκε κάπως την ψυχραιμία της.

Τί να κάνει; Να μείνει εκεί ως που να έρθει κανείς να την σώσει ή ως που να την εγκαταλείψουν οι δυνάμεις της; Και τότε:...

"Η Μπέττυ δεν είχε λιποθυμήσει ποτέ της, μα είχε ιδεί άλλους ανθρώπους λιποθυμισμένους και ήξερε ότι μπορούσε να το πάθει κι' αυτή. Κατάλαβε ότι έπρεπε να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις της για να διατηρήσει την ψυχραιμία της. Είχε κάποια μικρή έλπίδα ότι αν φώναζε με όλη της την δύναμη κάποιος μπορούσε να την άκούσει στο τέλος.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

"Όταν ξεπλώθηκε δεν διακρινόταν πια καθόλου. Ξαπλώθηκε, και σίγουρος πως δεν ήταν δυνατό να τον ανακαλύψουν, έκλεισε τα μάτια του· μα ο ύπνος, ο ύπνος που περίμενε να τον συνεφέρει, δεν έρχόταν. "Ηταν ή πείνα ή ο έκνευρισμός που τον κρατούσαν άγρυπνο; Το γεγονός είναι ότι περὰ την επιθυμία του δεν κατόρθωσε να κοιμηθί.

Βεβαιωμένος πια ότι δεν θα μπορούσε να συνέλθει αν δεν έδινε κάτι στο στόμα του για να ήσυχάσει την πείνα του, σκέφθηκε να μαδήσει μερικά στάχυα και να φάει τους σπόρους του σταριού.

"Ένθουσιασμένος μ' αυτή την ιδέα την έβαλε άμέσως σ' εκτέλεση.

"Υστερα από λίγη ώρα άρχισε να αισθάνεται κιόλας αρκετά καλύτερα τον έναυτό του. Τότε σκέφθηκε να συμπληρώσει το λιτό αυτό γεύμα με μερικές αχιδάδες και πεταλίδες που θα μάζευε απ' τους βράχους. Για να το βάλλει αυτό σε πράξη δεν είχε παρά να βρή ένα μονοπατάκι για να κατέβει στο γιόλο.

Προσέχοντας πάντα γύρω του βγήκε από το χωράφι όπου ήταν κρυμμένος.

"Υστερα, αφού βεβαιώθηκε πως ήταν ολομόναχος στην έρημική έσοχή, άρχισε να ψάχνει να βρή μονοπάτι.

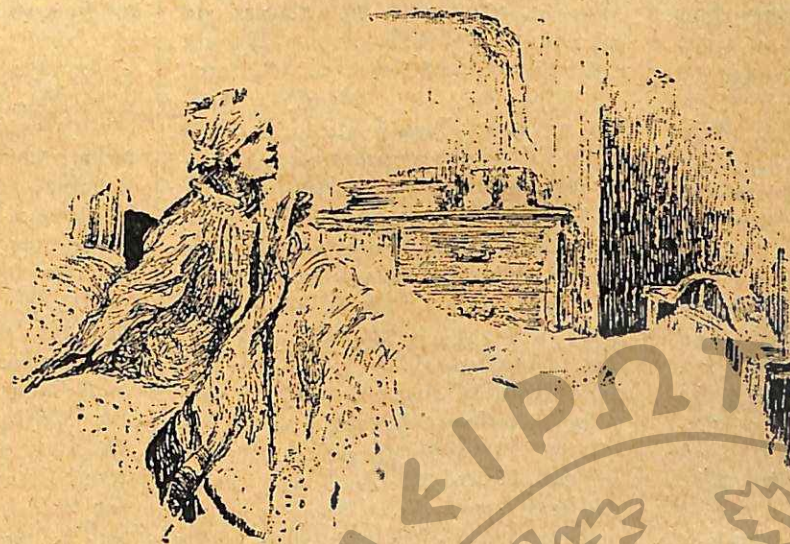
"Αφού έψαξε δέκα λεπτά επάνω-κάτω, κατόρθωσε στο τέλος να ανακαλύψει μια κατηφορία, μια σκάλα μάλλον, σκαμμένη επάνω στο βράχο, που κατέβαινε ως τη θάλασσα. Μόλο που ή παλέρροια είχε κιόλας αρχίσει, ή θάλασσα ήταν ακόμη μακριά και πολλοί βράχοι βρισκόταν έξω από την επιφάνεια. "Ο Γιάννης σκέφθηκε, πως προτού να τους σκεπάσουν τα κύματα, θα πρόφτανε να μαζέψει αρκετές πεταλίδες και έτσι θα συμπλήρωνε το γεύμα του.

Μ' αυτό τον τρόπο το ζήτημα της τροφής ήταν λυμένο ως που να φθάσει στη Χάβρη. Τα στάχυα του άγρου και τα κοχύλια της θάλασσας θα τον έτρεφαν σ' όλο το διάστημα

της πορείας του. "Όσο για κατοικία, το χόρτο των λειβαδιών θα του χρησίμευε για κρεβάτι και ο άστροφώτιστος ουρανός θα ήταν γι' αυτόν ή λαμπρότερη στέγη που μπορούσε να φαντασθί.

Για το μόνο ζήτημα που έπρεπε να λάβει τα μέτρα του, ήταν τί θα έκανε αν τυχόν και χαλούσε ο καιρός και το χρέιζόταν ένα άστρο. Μα ο Γιάννης δεν άργησε να λύσει και αυτό το πρόβλημα. "Ολόκληρη ή ακτή ήταν γεμάτη βράχους όπου ή φύση ή ίδια είχε σκάψει βαθιές σπηλιές και βαθουλώματα αρκετά να προφυλάξουν έναν άνθρωπο απ' την κακοκαιρία.

Είχε λοιπόν ό,τι χρειαζόταν!

«Ανακάθησε στο κρεβάτι και κοίταξε γύρω του...»

"Η ιδέα αυτή του προέβησε με γρήγη χαρά και τον έκανε να βλέπει τα πράγματα μ' άλλο μάτι απ' ό,τι τα έδλεπε ως τότε. Αιτός, που λίγα λεπτά πρωτίτερα το είχε καίμω πώς ήταν μονάχος και δυστυχισμένος, άρχισε μονομιάς να βρίσκει έσοχη τη μοναξιά του και ένιωσσε ότι ή μεγαλύτερή του ευτυχία θα ήταν αν μπορούσε να ζήσει στο μέλλον έτσι, σαν αλήτης, σαν άστεγος, αλλά μονάχος του και ελεύθερος, ολότελα ελεύθερος.

Με καταπληκτική ευκινησία άφησε το σώμα του να γλιστρήσει από ψηλά ως κάτω στην άμμουδιά κι' όταν έφθασε εκεί άρχισε να πηδάει από βράχους σε βράχους, γεμίζοντας τις τσέπες του με πεταλίδες και κοχύλια, δίχως να σηκωθεί το κεφάλι του

παρά μονάχα για να ιδεί κανένα βαπόρι που περνούσε από μακριά και που μέσ' στο σκοτάδι δεν ξεχώριζαν παρά μονάχα τα φώτα του, πράσινα ή κόκκινα αναλόγως με την πορεία που κρατούσε.

"Όταν μάζεψε αρκετά κοχύλια έκρινε πως ήταν ώρα να γυρίσει πίσω γιατί κι' ή θάλασσα είχε αρχίσει να νεβαίνει, και έτσι πήρε πάλι τον ίδιο δρόμο απ' όπου είχε κατεβεί.

Για καλή του τύχη ή νύχτα δεν ήταν και τόσο σκοτεινή γιατί το ανέβασμα αυτό δεν ήταν διόλου άκινδυνο. "Όστόσο το παιδί τα έβγαλε πέρα με την ίδια επιδεξιότητα και ψυχραιμία όπως και πρίν.

Ευτυχισμένος τώρα που ένοιωθε τον έναυτό του ελεύθερο, σκαρφάλωσε με καταπληκτική τέχνη πατώντας από πέτρα σε πέτρα και χρησιμοποιώντας και τη μικρότερη προεσχί για σκαλοπάτι.

"Α, με τί χαρά θα ξανάρχιζε τώρα την δουιορία του προς τη Χάβρη, με τί ευχαρίστηση θα πήγαινε στη μεγάλη εκείνη πόλη, όπου δίχως άλλο θα έβρισκε δουλειά. Πρώτα-πρώτα θα έκανε ότι μπορούσε για να μπει μούτσος σε κανένα μεγάλο βαπόρι, και ή ιδέα πως θα μπορούσε να φύγει μακριά, να πάει να ιδεί τις ήλιόλουστες εκείνες χώρες με τα ζωτικά κάλλη που έξυμνούσαν οι γέροι ναυτικοί του χωριού του, έκανε την καρδιά του να πετάει.

Γεμάτος έλπίδα κι' έμπιστοσύνη στο μέ-

λλον εξακολουθούσε το ανέβασμά του. Βιαζόταν να βρεθεί ξανά στο δρόμο για να τρέξει όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς το μέλλον του.

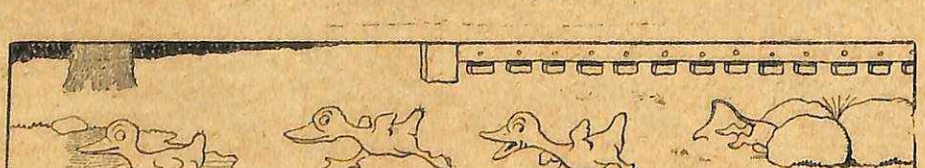
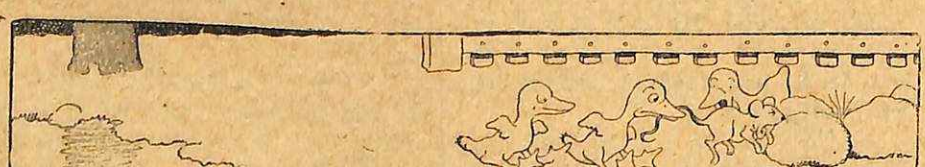
"Ένας βράχος ακόμη να σκαρφαλώσει κι' άλλος ένας, και νάτος ορθιος επάνω στο ψηλότερο σημείο της ακτής.

— "Αι, παλληκάρι μου! έκανε εκείνη τη στιγμή μια χοντρή φωνή. "Από που μου ξεφύτρωσες εδώ;

Κι' ο Γιάννης απολιθωμένος από τον τρόμο του είδε να ξεπροβάλλει μέσ' απ' το σκοτάδι ένας άνθρωπος μ' ένα πηλίκιο στο κεφάλι του όπλισμένος μ' ένα τουφέκι, και μ' ένα σπαθί ζωμένο στη μέση του.

"Ηταν ένας άκτοφύλακας, που καθώς έκανε τη νυχτερινή περιπολία είδε με περιέργεια έναν μικρό ίσκιο

ΤΟ ΣΚΟΥΛΗΚΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ ΑΣΤΕΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΠΕΝΤΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

1. 'Ελάτε γρήγορα! βλέπω ένα σκουλήκι! — 2. Τί νόστιμο που είναι!... — 3. Στάσου! κι' οι τρεις θα φάμε, κι' οι τρεις! — 4. "Ε; ! τ'είν' αυτό; "Ένα τετράποδο άγριο ζώο; ! — 5. Φευγιά! !

νά σκαρφαλώνη τὰ βράχια, καὶ στάθηκε νὰ ἰδῇ μήπως εἶχε νὰ κἀνὴν μὲ κανένα ὑποπτο πρόσωπο.

Μὰ ὁ τρόμος τοῦ παιδιοῦ ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦταν τόσο μεγάλος, πού δὲν πρόσεξε τὴ στολὴ τοῦ ἀκτοφύλακα, πού ὠστόσο τὴ γνώριζε τόσο καλά, καὶ δὲν εἶδε μπροστά του παρὰ ἕναν ἄνθρωπον μὲ τουφέκι καὶ μὲ σπαθί, — χωρὶς ἄλλο χωροφύλακα!

(Ἀκολουθεῖ)

KIMON ALKIANIS

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΗΣ ΧΙΟΝΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ο παλιοί μας φίλοι ξέρουν πὼς ἔχω μιὰν ἄσπρη γάτα πού τὴ λένε Χιονία. Μοῦ τὴν ἔφεραν ἕνός μὴνός ἀμυαλο, θεότρελλο γατάκι, καὶ τώρα εἶναι πέντε χρόνων γάτα, μεσόκοπη πέστε — γιὰτὶ οἱ γάτες ζοῦν μόνο 11-12 χρόνια — σοδερή, φρόνιμη, μυαλωμένη... Δὲν παίζει πιά μὲ τὰ λαγοπόδαρα, δὲ βάζει σὲ κίνηση τὰ κρόσια, δὲ φοβάται τὸ ξεσκονιστήρι ἀπὸ φτερά, δὲν παίρνει γιὰ ζωντανὲς τίς ἀλεπούδες πού φοροῦν οἱ κυρίες, κι' ὅταν κοιτάζει στὸν καθρέφτη, δὲ νομίζει πὼς ἐκεῖ μέσα εἶναι μι' ἄλλη γάτα καὶ δὲν πάει ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ τὴ βρῇ... Μὴ φανταστήτε ὅμως πὼς δὲν γελιέται ἀκόμα, καὶ γιὰ πολλὰ μάλιστα πράγματα ὦ, ναί, ἡ Χιονία, ἂν καὶ μεγάλη γάτα τώρα πιά, ἔχει ἕνα σωρὸ πλάνες. Κι' ἡ μεγαλύτερη, ἡ κυριώτερη, πού ἴσως ἀπ' αὐτὴν πηγάζουν κι' ὅλες τῆς οἱ ἄλλες, εἶναι πού νομίζει πὼς στὸ σπῆτι εἶναι... βασιλίσσα.

Ἐπειδὴ δηλαδὴ τὴν ἀγαποῦμε πολὺ, τὴ περιποιούμαστε καὶ τὴ χαϊδεύουμε ὅλοι, φαντάζεται πὼς αὐτὴ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς μας. Ψωνίζουμε καὶ μαγειρεύουμε γιὰ νὰ τρώῃ αὐτὴ στρώνουμε τὰ κρεβάτια μας γιὰ νὰ κοιμάται, σ' ὅποιον θέλει, αὐτὴ ἔχουμε τραπέζια, καναπέδες, πολυθρόνες, καρέκλες, γιὰ νὰ διαλέγῃ νὰ κάθεται ἢ νὰ ξαπλώνεται αὐτὴ ἄνὰ ὅπου τὸ χεῖμα τῆς ὀμπά, γιὰ νὰ ζεσταίνεται αὐτὴ καὶ στρώνουμε χαλιά, γιὰ νὰ μὴν εἶναι σκληρὸ καὶ κρύο τὸ πάτωμα, ἂν τῆς ἔρθῃ αὐτὴ νῆς νὰ κυλισθῇ χάμω.

Αὐτὸ φαίνεται προπάντων ὅταν ἔχουμε ἐπισκέψεις. Μπαίνει στὴ σάλα νιαουρίζοντας σὰ νὰ λέῃ «ἐδῶ εἰμαι! μὲ συγχωρεῖτε πού ἀργησα!» ἀνεβαίνει στὸ τραπέζι καὶ ξαπλώνεται καταμεσὶς φαρδιά-πλατειά. Γιὰτὶ ξέρει πὼς θὰ τὴ χαϊδέψουμε, θὰ τῆς μιλήσουμε, θὰ τὴ δειξοῦμε στοὺς

ξένους μας καὶ θὰ τοὺς μιλήσουμε γι' αὐτήν. Ἔτσι θὰ δειξῇ πὼς αὐτὴ στὸ σπῆτι εἶναι τὸ πᾶν καὶ πὼς ἐμεῖς ὅλοι δὲν ὑπάρχουμε παρὰ γιὰ νὰ τὴν ὑπηρετοῦμε. Ἡ βασιλίσσα!

Προχτὲς μᾶς ἔφεραν ἕναν καινούργιο καναπέ. Ἡ πρώτη πού τὸν ἐγκαίνιασε ἦταν ἡ Χιονία. Ἐννοεῖται ὅτι, κατὰ τὴ συνήθειά της, τὸν κοίταξε πρῶτα καὶ τὸν μύρισε καλά. Ἡ σκέψη της, ἐκείνη τὴν ὥρα, ἦταν ὁλοφάνερη: «Μπᾶ! κι' ἄλλον καναπέ μ' οὐ ἔφεραν;... Τί χρειαζόταν; μήπως δὲν ἔχω τὸσους;... Καλὸς ὠστόσο φαίνεται... Γιά, νὰ ἰδοῦμε εἶναι ἀρκετὰ ἀναπαυτικὸς;... Ἀ, ὦ, ραῖ!... Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη! Γρρρ... γρρρ... γρρρ...».

Στὴν κάμαρα, δίπλα στὸ τραπέζι πού προγευματίζω τὸ πρωῒ, ἔχει τοποθετηθεῖ προσωρινὰ ἕνα παράξενο ἐπιπλο ἀπ' αὐτὰ τὰ μοντέρνα — ἡ κόρη μου τὸκανε, οὔτε ξέρω πὼς τὸ λέν, — σὰ ντουλάπα, σὰ μπουφές, σὰ σιφονιέρα. Στὸ πλάι, ἀπέξω, ἔχει καὶ μιὰ θέση, σὰ ράφι, ἴσως γιὰ βάζο, πού γιὰ τὴν ὥρα εἶναι ἀδειανή. Ἀμέσως τὴν ἀνακάλυψε ἡ Χιονία. Καὶ ἐνῶ πρῶτα ἀνέβαινε σὲ μιὰ καρέκλα κοντὰ μου γιὰ νὰ τὴν ταΐζω ἀπὸ τὸ φραντζολάκι μου μερικὲς μπουκιές — εἶναι ἡ πρωινή της ἀπόλαυση, — τώρα πῆ- δᾶ στὴ θέση ἐκείνη τοῦ ἐπίπλου, πού τῆς ἔρχεται ἴσια-ἴσια κι' εἶναι ἀκριβῶς στὸ ὕψος τοῦ τραπέζιου. Ὑπάρχει τώρα ἀμφιβολία γιὰ τὴ σκέψη της; Νομίζει πὼς κι' αὐτὸ τὸ ἐπιπλο τὸ σχεδίασε ἡ κόρη μου καὶ τὸ φτιασε ὁ μαραγκός, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ βρῖσκη τοῦ λόγου της ἐκείνη τὴ θέση κοντὰ μου. Ἴσως μάλιστα καὶ νὰ σκέπτεται: «Τὸκαμαν μαῦρο γιὰτὶ ἐγὼ εἶμαι ἄσπρη, νὰ φαντάζω δῶ-πάνω ὠραιότερα!».

Ἔτσι γιὰ ὅλα. Ἀκόμα κι' ὅταν μιλοῦμε μεταξὺ μας χωρὶς νὰ τὴ βλέπομε καὶ χωρὶς κᾶν νὰ μᾶς βλέπῃ, νομίζει... πὼς τῆς μιλοῦμε. Αὐτὸ τὸ παρατήρησα μιὰ μέρα, πού ἐνῶ ἡ Χιονία κοιμόταν μέσα σ' ἕνα πανέρι, σκεπασμένο μ' ἕνα πανί, μπήκε στὴν κάμαρα ἡ γυναῖκα μου — ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή ἦμουν μονάχος — κι' ἀρχίσανε νὰ μιλοῦμε. Ἀμέσως τοῦ λόγου της, μέσ' ἀπ' τὸ πανέρι, ἀρχισε νὰ τρίζῃ δυνατὰ. Μᾶς εἶχε ἀκούσει στὸν ὕπνο της κι' εὐχαριστήθηκε νομίζοντας πὼς τῆς μιλοῦμε! Μὰ βέβαια, γιὰ τί ἄλλο ἔχουμε τὴ μιλιὰ;

Ἀπ' αὐτὰ μόνο μπορεῖτε νὰ φαντασθεῖτε πλάνες ἄλλα λάθη κάνει, πό- σες ἄλλες πλάνες ἔχει ἡ Χιονία. Καὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τίς νηπιακές, τίς παιδικές ἐκεῖνες, πού, σ' ἀνθρώπους καὶ ζῶα, περνοῦν μὲ τὴν ἡλικία. Τὶς

πλάνες αὐτὲς ἡ Χιονία θὰ τίς ἔχῃ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ. Γιὰτὶ σ' ὅλη της τὴ ζωὴ θὰ νομίζῃ πὼς εἶναι στὸ σπῆτι μας — δηλαδὴ στὸ σπῆτι της — ἡ βασιλίσσα καὶ τὸ πᾶν. Κι' εἶπαμε πὼς ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ αὐτὴ πλάνη πηγάζουν κι' οἱ ἄλλες τῆς ὅλες. Κι' ὅμως εἰν' ἕνα τόσο ἐξυπνο ζῶο! Λένε συνήθως γιὰ τὰ ἐξυπνα ζῶα «ἡμιλιὰ τοὺς λείπει». Πλάνη, γιὰτὶ κι' αὐτὰ μιλοῦν... μὲ τὴ γλῶσσα τους. Ἡ Χιονία τουλάχιστο β, τὴ θέλει νὰ μᾶς πῇ, μᾶς τὸ λέει «ἕνα μεσημέρι π: χ: ἀνοίγουντας τὴν πόρτα τῆς τραπεζαρίας, παραξενεύθηκα πολὺ πού τὴν εἶδα, ἂντι νὰ μὲ ὑποδέχεται ὅπως πάντα μὲ χαρὰ, νὰ πηδᾷ στὸν ὦμο μου καὶ νὰ χαϊδεύεται ζητώντας μου τὸ φαί της, νὰ κάθεται ἥσυχα στὸν ἥλιο, πάνω στὸ παράθυρο! — «Ε! τῆς λέω. Θὰ φᾶμε, δὲν ἔρχεσαι;». Ἀρχισε τότε, ἀπὸ τὴ θέση της, νὰ μού λέῃ, — νὰ μού λέῃ, νὰ μού λέῃ... Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ καταλάβω. «Καλέ, τί μού λέει αὐτὴ;» φώναξα μὲ ἀπορία. Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀνέβαινε ἡ θεία μου. Τὴν εἶδε, τὴν ἀκούσε κι' ἔβαλε τὰ γέλια. «—Ξέρεις τί σοῦ λέει; μού κάνει πὼς τώρα δᾶ ἦταν κάτω, στὴν κουζίνα, καὶ τὴν τάσσα!». Ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι αὐτὸ μούλεγε μὲ τὴν εὐγλωττία της; Κι' ἂν δὲν τὴν καταλάβαινα, βέβαια δὲν ἔφταιγε ἐκείνη...

Πὼς λοιπὸν ἕνα τόσο ἐξυπνο ζῶο ἔχει τόσο μεγάλες πλάνες;... Νὰ σὰς πῶ, δὲν ἀπορῶ καὶ τόσο πολὺ, οὔτε ὑποβιάζω γι' αὐτὸ τὴ νοσημοσύνη τῆς Χιονίας. Ὁ ἄνθρωπος, τὸ «λογικὸ ζῶο», εἶναι χίλιες φορές ἐξυπνότερος. Ἀλλὰ μήπως δὲν ἔχει κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο μεγάλες πλάνες; Καὶ μιὰ ἀπὸ τίς πιὸ μεγάλες του — πολὺ ἀνάλογη μὲ τῆς Χιονίας — εἶναι πού πιστεύει πὼς εἶναι ὁ βασιλιάς τῆς δημιουργίας καὶ τὸ κέντρο τοῦ σύμπαντος. Νομίζει, ἄχαφνα, πὼς ὁ ἥλιος ἔγινε γιὰ νὰ τὸν ζεσταίνῃ, τὸ φεγγάρι καὶ τὰ σάρα γιὰ νὰ τοῦ φέγγουν τὴ νύχτα, τὰ ἡδῶνια γιὰ νὰ τοῦ κελαϊδοῦν, οἱ μπεκάτσες γιὰ νὰ τίς τρώῃ, ἡ φραουλιὰ γιὰ νὰ τοῦ δίνῃ τοὺς καρπούς της, ἡ βελανιδιά γιὰ νὰ τοῦ παρέχῃ σκιά καὶ ξυλιά, κι' ἡ μύτη του, στὴ μέση τοῦ προσώπου, γιὰ νὰ στηρίξῃ τὰ ματογυάλια του ὅταν εἶναι μύωπας. Θὰ πῆτε: σήμερὰ οἱ ἀνώτεροι ἄνθρωποι δὲν τὰ πιστεύουν πιά αὐτά. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Τὰ πιστεύουν ἀκόμα οἱ κοινοί, καὶ τὸν παλιὸ καιρὸ τὰ πιστεύουν ὅλοι. Δὲ σκέπτεται λοιπὸν σὺν... ἄνθρωπος κι' ἡ Χιονία, ὅταν βλέπῃ ἕναν καινούργιο καναπέ καὶ συμπεραίνει πὼς τὸν κάναμε γι' αὐτήν;

Σὰς ἀσπάξομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΞΕΡΑΜΕΝΕΣ ΓΑΖΙΕΣ

Φτωχὲς γαζίες! Ἐπροχτὲς σὰς βρήκα σ' ἕνα γράμμι. Πού μοῦστεῖλε τὴν ἀνοιξη μὴ ἀγαπημένη κόρη. Καὶ μοῦγραφε γιὰ λούλουδα, γιὰ ὁμορφάδας θάμνα. Καὶ τώρα; ἔξω παγωνιά, σφυρίζει τ' ἀγοισβόρι...

Φτωχὲς γαζίες! μακρυνὸν χερὰκι λατρεμένο. Σὰς ἔκοψε κάποιος πρωῒ χλωμὸς ἀπ' τὰ κλαριά σας. Κι' ἔμεινε τὸ κλωνάρι σας γυμνὸ καὶ μαδημένο... Ἐξήλεψε ἡ φίλη μου τὴν ἀπαλὴ ὁμορφιά σας...

Σὰς ἔδωσε τὴ μυρουδιά τοῦ Βόσπορου τ' ἄγερ, ἡ τῆς ἀγαπημένης μου τὸ λατρεμένο χέρι;

Γαριμένη Δύρα

ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

Θάλεγε κανένας πὼς τὸ καλοκαίρι δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἐκείνη τὴ χρονιά. Ἦταν Ὀκτωβρὸς κι' οἱ μέρες περνοῦσαν τὸ ἴδιο ζεστὲς σὰν τὸν Ἰούλιο. Οἱ χειμωνιάτικοι κῆποι ἔμεναν ἀκόμη χέρσοι κι' ἀβαλτοὶ καὶ τὰ χωράφια κι' οἱ κᾶμποι ἄσπαρτοι. Οἱ χωριάτες ἦταν, καὶ μὲ τὸ δίκιο τους, πολὺ λυπημένοι ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς παρατεταμένης ἀβροχίας. Ἀκόμη καὶ τὰ καλοκαιρινὰ πουλιὰ εἶχαν ἀπομείνει καὶ πεταρρίζανε δῶθε-κεῖθε στίς λούρες καὶ καὶ στὰ ρουπάκια.

Ἄξαφνα, ἕνα δειλινὸ, ἀκούστηκε μιὰ ἀκαθόριστη μακροσηνὴ βροντὴ κι' ἕνα σύννεφο ἔκανε τὴν ἐμφάνισή του στὴν κορυφὴ τοῦ Ταῦγετου. Σὲ λίγες ὥρες ἕνα μολυβὶ χρώμα εἶχε σκεπάσει πέρα γιὰ πέρα τὸν τόπο κι' οἱ βροντὲς σκουίζανε τὴ γῆ. Ὁ βοριάς πού σηκώθηκε δὲν μπόρεσε νὰ σκορπίσῃ τὸ σύννεφο καὶ στὸ πείσμα του ἔγινε πιὸ δυνατὸς κι' ἡ βροχὴ τὸ βράδυ ξέσπασε δυνατὴ κι' ἀτέλειωτη.

Ἦμουν ἀκόμη τόσο μικρὸς πού ἡ μάννα μου δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη νὰ μ' ἀφήνῃ νὰ κοιμᾶμαι μονάχος μου καὶ μάλιστα τίς κρυαυροὺς μέρες. Τὶς μέρες ἐκεῖνες κοιμόμασ' ἀκόμη στὴ μικρὴ καλοκαιρινὴ κάμαρα πού τὸ μοναδικὸ της παράθυρο βλέπει στὸ βουνό.

Αὐτὲς οἱ θυελώδεις νύχτες γίνονται πιὸ ἄγριες ἐδῶ στὴν ἐξοχή, πάνω στὸ λόφο πού εἶναι χτισμένο τὸ σπῆτι μας. Τὸ παιδικὸ μου μυαλό, ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, ζυμωμένο μὲ τὰ φανταστικά παραμύθια πού πέρανε τὴ ζωὴ ἐκεῖνες τίς νύχτες πού ἡ βροχὴ ἔδεχνε τὰ λούκια καὶ τὴ σκεπὴ κι' ἡ βελανιδιά μας μοῦγχιζε σὰ λυσσασμένο στοιχειὸ ὅλη τὴ νύχτα, ἔπερνε παράξενους δρόμους. Ὡ- ρες μ' ἄφινε σκεπτικὸ κι' αὐπνο.

Δὲ θυμῶμαι ἂν ἦταν ἀποβραδὺς ἡ μεσάνυχτα, ἂν εἶχα ξυπνίσαι μέσα στὸν ὕπνο μου ἢ ἂν δὲν εἶχα ἀκόμη γλαυράσει. Ὅμως μιὰ στιγμή ἀκούσα καθαρά ἕνα χτύπο στὸ παράθυρο ἐπάνω, ἔτσι σὰν ἕνα μεγάλον τόπι νὰ χτύπησε τὸ τζάμι. Κι' ἔπειτα ρυθμικά, λεπτό-

τερα χτυπήματα πάνω στὸ γυαλί: τὰκ, τὰκ... τὰκ... Σὰ νὰ χτυποῦσε δάχτυλο ἀνθρώπου. Τὸ αἷμα μου πάγωσε κι' ἀσυναίσθητα σμουλώσα δίπλα στὴ μάννα μου. Κι' ἐκείνη νομίζοντας στὸν ὕπνο της πὼς κρυώνω, μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ δῖπλωσε καλά μὲ τὸ πάπλωμα.

Πολλὰ χρόνια ἀπὸ τότε περάσανε. Τίποτα δὲ θυμᾶμαι, ὅσο κι' ἂν κουράζω τὸ νοῦ μου, ἀπ' ἐκεῖνο τὸν μακρυνὸ καιρὸ. Κι' ὅμως τὴν πρωῒνὴ ἐκείνης τῆς νύχτας τὴ θυμᾶμαι σὰν χιτς.

Ἡ βροχὴ εἶχε πάψει. Μὰ ὁ τόπος ὅλος ἦταν βρογιμένος. Ὁ ἀέρας δὲν εἶχε λιγοστέψει καθόλου. Κάπου-κάπου, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κοματιασμένα σύννεφα ἕνας θαμπὸς ἥλιος ξεπροβάλλε καὶ χάρμι μπροστά στὸ παράθυρο βρισκόταν ἕνα πῶμα πουλιοῦ. Ἦταν ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ καλοκαιρινὰ πουλιὰ πού ζοῦνε σὲ χῶρες θερμῆς. Ὁ καιρὸς τῶς γελᾶσε κι' ἀπόμεινε. Ποιὸς ξέρει πόσο νὰ δάρθηκε μέσα στὴ θύελα ὅλη τὴ νύχτα ὡς πού ἀγνάνεψε τὸ φωτισμένο παράθυρο. Ἴσως κίολας νᾶρθε ἴσα γραμμὴ πάνω ἀπ' τὸ χιονισμένο Ταῦγετο. Πάνω στὸ νεκρὸ σωματάκι πλανιόταν ἀκαθόριστ' ἀκόμη, ἡ ὀδύνη κι' ὁ πόνος.

Κάθε φθινόπωρο, ὅταν ἀκούω τίς πρώτες βροντὲς στὸ βοριά, μιὰ ἀόριστη μελαγχολία μὲ πιάνει. Τὸ βράδυ ὅταν ὅλοι κοιμοῦνται καὶ ἡσυχάζει τὸ σπῆτι, πηγαίνω σιγὰ σ' ἐκείνη τὴ μικρὴ κάμαρα κι' ἀνοίγω τὸ παράθυρο διάπλάτα. Ὁ ἀέρας πού μπαίνει κουνάει σιγὰ τὸ κρεμασμένο μπροστά στὸ εἰκονοστάσι καντήλι. Καὶ τότε οἱ ἀναλαμπές του πού παίζουν θαρπὰ πάνω στὴς Παναγιάς τὴν εἰκόνα κάνουν νὰν- θίξῃ ἕνα χαμόγελο στὰ θεῖα της χεῖλη.

Διαβάτης

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Τὸ Λύκειό μας εἶχε ἀποφασίσει νὰ δώσῃ μιὰ σχολικὴ γιορτὴ στὸ τέλος τῆς χρονιάς. Οἱ ἐτοιμασίαι προχωροῦσαν, ὅταν μιὰ μέρα ἕνας συμπατριώτης πρότεινε στὸ διευθυντὴ μας νὰ παίζουμε τὴ «Δικαστικὴ πλάνη» τοῦ Φῶς.

Ἡ ἀπάντησή του ἦταν καταφατικὴ κι' ἀρχίσανε ἀπ' τὴν πρώτη μέρα νὰ μοιραζόμαστε τὰς ρόλους μας καὶ νὰ κάνουμε πρόβες. Ἀρχίσανε ὅμως, ἀπὸ πού λέτε; Ἀπὸ τὸ τέλος! γιὰτὶ ξέραμε ἐκ τῶν προτέρων, ὅτι θὰ εἴχαμε σουξὲ κι' ἡ πρώτη δουλειὰ ἦταν νὰ μάθουμε νὰ κάνουμε ὑποκλίσεις!

Τὴ μεγαλύτερη ἐπιτυχία εἶχε ὁ Γεώργιος. Ἐβαλε πίσω τ' ὀπίστερό του πόδι, ἔσκυβε τὸ κεφάλι μὲ χάση ὡς κάτω, ἔβαλε τ' ὀπίστερό του χέρι στὴν καρδιά καὶ τὸ δεξιὸν τοῦ τέντωνε ἐμπρός. Τὶ κομικὸς πού ἦταν! Μὰ μήπως κι' οἱ ἄλλοι πῆγαιναν πίσω;

Στὰ δυνατότερα, στὰ συγκινητικώτερα σημεῖα τοὺς ἐπίαναν τὰ γέλια, ἡ ἔκπληξη καὶ ἀστεῖες κινήσεις πού ξεκαρδίζομασταν γελώντας.

Μιὰ μέρα εἴχαμε Τριγωνομετρίαν, ὅταν τὸ μάτι μου πέφτεκε ἐπάνω σ' ἕνα χαρτί πού ἦταν στὸ θρανί μου Γεωμετρικὴ περιέργεια τ' ἀνοίγω καὶ δια-

βάτω: «Ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Βόλφ πρωτοδικῶν διατάσσει τὴν κράτησιν πάντων τῶν καθηγητῶν λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπηγόρευσαν τὴν παράστασιν τῆς «Δικαστικῆς πλάνης». Ὁ εἰσαγγελεὺς Χέλμπερ. Ἐν Βόλφ τῇ 9 Μαΐου 1933». Ὡστε λοιπὸν ἀντίο παράσταση, ἀντίο θέατρο, ἀντίο σουξέ, ἀντίο χειροκροτήματα! Πᾶνε χαμένα καὶ τὸ διάβασμα κι' οἱ προσπάθειές μας κι' οἱ ὑποκλίσεις!

Τὶ διάβολο, ὅλα ἀπὸ τὴ μύτη μᾶς βγαίνουν; συλλογίστηκα. Καὶ ξέρετε γιὰτὶ; Γιὰτὶ ἔμαθαν ὅτι ἔρχεται ἡ Κοτοπούλη καὶ δὲν θὰ ἔφθανε ὁ καιρὸς γιὰ νὰ μάθουμε καθέννας τὸ μέρος του.

Πῆγε ὁ ἐβραῖος νὰ βαβαλλικέψῃ κι' ἔτυχε ἡμέρᾳ Σάββατο! Μὰ... ὄχι. Φαίνεται ὅτι δὲν ἔτυχε νὰ εἶναι Σάββατο, γιὰτ' ὕστερα ἀπὸ δύο μέρες, ἐνῶ ἀνοίγα τὸ Θεόκριτό μου, βρισκω μέσα ἕνα χαρτί. Ἡ χαρὰ μου ἦταν μεγάλη ὅταν ἀρχισα νὰ διαβάσω: «Ὁ εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Βόλφ πρωτοδικῶν διατάσσει τὴν ἀποφυλάκισιν τῶν κατὰδικασθέντων καθηγητῶν διότι ἐπέδειξαν καλὴν διαγωγήν εἰς τὰς φυλάκας. Ὁ εἰσαγγελεὺς κ. Χέλμπερ. Ἐν Βόλφ τῇ 11 Μαΐου 1933».

Τὶ συνέβη, λέτε; Οἱ μαθηταὶ ὅταν ἔμαθαν ὅτι δὲν θὰ παίζαμε τὸ δράμα, εἶπαν τοῦ διευθυντοῦ ὅτι θὰ κατορθώναμε νὰ τὸ μάθουμε καὶ σὲ λιγότερο χρονικὸ διάστημα. Κι' ἔτσι οἱ πρόβες ξανάρχισαν καὶ μετὰ πολλοὺς κόπους καὶ μόχθους κατορθώσαμε νὰ παρουσιάσουμε παῖξιμο, ἀμφίσημο καί... ὑποκλίσεις!

Ὅσοι παρευρέθησαν μποροῦν νὰ ποῦν σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιτυχία μας.

Ταξιδιώτης

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Ἀγαπημένη μου, Μοῦ ζητᾷς ὅλες τίς λεπτομέρειες τοῦ σεισμοῦ καὶ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸ κάμω ὅσο πιὸ καλὰ μπορῶ.

Ἦταν Κυριακὴ πρωῒ κι' εἴμαστε ὅλοι στὴν ἐκκλησίαν. Ἐγὼ μὲ τὴν Καλλιόπην μου εἶχαμε πάει στὸ Θεολόγο ἦταν ἡ ὥρα πού λένε τὸν Ἀπόστολο κι' ἦμουν καλά προσηλωμένη. Ἐαφνὰ νοιώθω ἕνα δυνατό τρένταγμα ἀπὸ κάτω καὶ βλέπω τὸ τέμπλο νὰ κουνιέται δυνατὰ. Σεισμός, εἶπα μέσα μου, μὰ θὰ περάσῃ μὰ ποῦ! ἀντὶ νὰ περάσῃ, ἀρχισὲ ὁ τρολλὸς χορὸς... Τὰ σίδερα τοῦ θόλου λυγρίζαν, τὰ τεῖμα ἐτροῖζαν μὲ μιὰ δυνατὴ βοή. Ὅλος ὁ κόσμος καταφοβισμένος ἔτρεξε πατεῖς με πατῶ σε νὰ βγῇ ἔξω. Ἐγὼ οὔτε ξέρα πὼς βρεθῆκα στὴν πόρτα, κάποια με τραβοῦσε ἀπὸ πίσω καὶ παρὰ λίγο νᾶπεφτα ἀνάσκελα, μὰ ἔπεσε ἐκείνη μπροῦντά μου. Γέλια καὶ κλάματα.

Σὰν βγήκαμε ἔξω εἶχε σχεδὸν πάψει, μὰ ὅλοι εἴμαστε κίτρινοι ἀπὸ τὸ φόβο σὰ νεκροί. Μὲ πολλὰ παρακάλια τῶν ἐπιτρόπων ξαναμπήκαμε μέσα γιὰ νὰ τελειώσῃ ἡ λειτουργία. Ὁ μεγάλος πολυέλεος κουνιόταν ἀκόμη δυνατὰ, κι' ἡ καρδιά μου τοῦ κρατοῦσε συντροφία. Σὰν τέλειωσε καὶ γυρίσαμε σπῆτι τὸ βρήκαμε νάχη ἄρκετὰ χνάδια τοῦ σεισμοῦ. Κι' ἀκούγαμε τὰ διάφορα νέα τῶν ἐκκλησιῶν.

Ὑστερὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα μάθαμε τὴν τρομακτικὴν καταστροφὴ τῆς Κῶς. Τηλεγραφροῦσαν νὰ σταλοῦν «γιατροί, φάρμακα καὶ φαρμακοποιοί»...

Μας έβλεπε τότε ξαφνικά ένα παράξενο αίσθημα και με μιάς, σαν να μας έφυγε κάθε παλιός ζωής και μεταφερόθηκαμε σ' άλλη χώρα, πιά σιμά στο θάνατο. 'Ανάστατο, ταραγμένο όλο το νησί μας, τὰ καΐκια πούτρεξαν άμέσως, έφερχαν πίσω τις φρικτές εідήσεις: Συντρίμια όλα τὰ σπίατα, νεκροί πολλοί και ζωντανοί άλλοι τόσοι πού φωνάζουν βοήθεια κάτω άπ' τὰ έρείπια...

Τι μέρα ήταν εκείνη, μουντή, συννεφιασμένη, μονάχα κάπου-κάπου ξεπρόβαλλε λίγο ο ήλιος και μάς παρηγορούσε. 'Η θάλασσα κι' εκείνη άνταριασμένη, σπαρμένη μ' άφρούς, λές κι' άγωνιζόταν ο ούρανος κι' η θάλασσα ποιος να τρικιμιάση πιά πολύ.

Βράδυασε, πονούσα πολύ, λές κι' είχε άνοιξει μέσα μου μιά πληγή, και σαν ήθελε ή νύχτα και πλαγιάσαμε όλοι μαζί άπό κάτω κι' έσβασε το φώς, θαρούσα πως δε θάρχόταν πιά ή αύγή για μάς.

Πρωί-πρωί μόλις ξύπνησα έτρεξα στο παράθυρο να δω την Κω τη μιά μου φαινότανε πως χαμήλωναν τὰ βουνά της, την άλλη πως ήρθε πιά κοντά σε μάς, κι' όλο βυθισμένη σε μιά πένθυμη καταχνιά.

Τις άλλες μέρες όλο εξακολουθούσαν οι σεισμοί πού μάς έσπεργαν τον τόμο: κάθε βράδυ κτυπούσαν οι καμπάνες και κάμναμε παρακλήσεις: «'Ο έπιβλέπων έπί την γήν και ποιών αυτήν τρέμειν, ρύσαι ήμάς της φοβεράς του σεισμού άπειλής».

Μή ρωτάς πιά τις διαδόσεις: Πότε πως κάποια είχε δει όνειρο πως θα καταστρεφόταν κι' ή Κάλυμνος, πότε πως ο Δεσπότης είχε να μεταλαβαίνει ο κόσμος, και χίλια-δυό.

Τώρα άγάλι-άγάλι μάς φεύγει ή πρώτη έντύπωση του σεισμού, άν και θα μένη μέσα μας χαραγμένη βαθειά όλη ή άγωνία της πρώτης μέρας.

Κάποτε παραπονιόμουν πως ήταν μονότονη ή ζωή του νησιού μας κι' έ-ται δέν είχα νέα να σου γράφω μ'ά να σου πω την άλήθεια τώρα προτιμώ να μην έχω τίποτα,παρά νάχω τόσα πολλά Μ' άγάπη

Δροσοστάλαχτη

ΠΑΠΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΗ

Μιά φορά είχαν τιμωρήσει τη μικρή έγγονή του Βικτόρ Ουγκώ και την κλειδίωσαν, νησιτική, σε μιά κάμαρα.

Ο παππούς όμως, πού άγαπούσε πολύ τὰ έγγόνια του, λυπήθηκε πού ή Ζάν θα έμενε νησιτική, και πήγε κρυφά και της έδωσε ένα βαζάκι γλυκό.

Όταν τὸ έμαθε ή μητέρα της, θύμωσε και τὸν μάλωσε:

— Έμεις τη βάζουμε νηστεία, τὸυ είπε, για να διορθωθῇ, και σύ, άντι να μάς βοηθῇς, την κανακεύεις; Γιατί της έδωσες τὸ γλυκό; «Έπρεπε να μείνη νησιτική.

— Ναί, άπάντησε ο παππούς, έγώ φταίω. Πρέπει να με τιμωρήσετε κι' έμένα.

— Έσένα σου πρέπει νηστεία και όχι εκείνης!

— Άν σε τιμωρήσουν, παππού, τὸυ λέει τότε ή Ζάν πονηρά σε' αὐτί, θα σου φέρω έγώ γλυκό.

(Άπ' τὸ Γαλλικό)

Άγειομαργαίτα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ρωτούν τη Ρέλια με πόσα λάμδα γράφεται ο τρελλός, κι' εκείνη:

— Μά... αναλόγως της τρέλλας του. Με ένα όταν είναι λιγάκι τρελλός— με δυό όταν είναι πολύ, και με... τρία όταν είναι για δέσιμο!...

Νυφούλα τ' Ούρανοϋ

Ρωτούν τὸν Τάκη.

— Τι θά πῇ τὰ ποσὰ να είναι αντί-στροφα;

Κι' ο Τάκης: Τὸ ένα αντίκρυ στο άλλο.

(Γενονός)

Βιολέττα

Ο Τοτός κατεβαίνει στὸν κήπο. Κι' ο παππούς τὸυ λέει μὴν τύχη και βάλει χέρι στὰ κεράσια.

Όταν ο Τοτός έφτασε στὴν κερασιά, χωρίς να χάνη καιρό παίρνει ένα σκαμνί, άνεβαίνει πάνω,σταυρώνει πίσω τὰ χέρια, κι' άρχισε να τρώη με τὸ στόμα όσα κεράσια έφτανε.

Βιολέττα

Άπόσπασμα άπό μιά έκθεση της μικρῆς Καίτης:

«... και τὰ ζωά καϊμένα εργα-σθέντα ύπερανθρώπως συνέβα-λον κλπ...».

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 32ου

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ-ΤΟΣ ΤΟΥ 1932

(Ίδε «Διάπλασι» τὸυ 1931, φυλλ.51)

Είς τὸν κατωτέρω Πίνακα τῶν Βραβείων ο άριθμός πού συνοδεύει κάθε όνομα, σημαίνει πόσα φύλλα εν έδωκ διέθεσαν ο διαγωνιζόμενος.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

Άμάραντος Δάφνη, 520.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Άγγελική Σαράτση, 312, Άστροφεγ-γία, 260.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ναυτάκι τὸυ Αἰγαίου, 208. Γαλανόλευκη, 208. Δοξασμένο Τριπολιτσάκι, 156. Άγνὸ Ἰδανικό, 156. Χλωμή Νεράιδα, 156. Ἰσλέ, 117. Αἶθα τὸυ Εὐξείνου, 104. Άγριο-λούδο, 104. Ἰώ, 104. Εἶδα, 104. Ἀλί-κη Κούπα, 104. Μ. Κουρουσιώτης 104. Κόκκινη Κούκλα, 104. Τζὼν Μπατό-πουλον, 104. Κόκκινο Καναρίνι, 104. Πειραιωτάκι, 104. Δόγερνι, 104. Ἰδα-νιός, 104. Μαγαμένο Δουλούδι, 104. Παγασαία, 104. Δελούδο, 104. Σόλλο-γος «Άπλη Συντροφιά», 78. Σόλλο-γος «Βάτραχοι», 78. Κόκκινο Κρίνο, 78. Δάκρυ της Μοναξιάς, 65. Μόνα Βάνα, 52. Σωτ. Αντωνιάδης, 52. Εὐ-φοροσύνη και Εὐτέρπη Ν. Άφεντουλί-δου, 52. Ἰωαν. Π. Βαρικόπουλος, 52. Γιολάντα, 52. Γλυκεία Σαμωτοπούλα, 52. Τινούλα Φ. Γουργουράη, 52. Λυ-σόχαρτο, 52. Βασιλεὺς της Ερήμου, 52. Σόλλογος «Εσπεράντο», 52. Σόλ-λογος «Εὐθύμη Παρέα», 52. Σγουρό-μαλλο Άγόρι, 52. Σαμωτοπούλα, 52. Χρυσόσάνδαλος Αὐγῆ, 52. Νέα Κρά-νη, 52. Ἀλίκη Ι. Καλλονά, 52. Ζου-λέικα, 52. Ἑλπινίκη Καραμέλη, 52. Η-

λιόγερμα, 52. Μίκυ Μάους, 52. Δοξα-σμένη Ἑλλάς, 52. Μαγεμένο Νησάκι, 52. Νυφούλα τ' Ούρανοϋ, 52. Ρέα Συλ-βία, 52. Λυγαριά, 52. Χαραυγή, 52. Βασίλισσα τὸυ Δάσους, 52. Προϊνὸ Κελάδημα, 52. Βασίλισσα τῶν Ρόδων, 52. Μορέλλα, 52. Ἑλένη Μπάλτα, 52. Ἀστέρι της Αὐγῆς, 52. Μιχ. Νού-σιας, 52. Ἑλπίς, 52. Πανελλήνιον Ὀ-νειρον. 52. Στ. Παπαροδόπουλος, 52. Μαρία Δ. Παρασκευοπούλου, 52. Ἀ-γνή Παύλου, 52. Ἀλεξάνδρα Πετρά-κη, 52. Ρωμανική Βοσκοπούλα, 52. Καλλιόπη Ε, Σοφοῦ, 52. Ἑλπιδόπλε-χτη Πορφύρα, 52. Πάνθεια Ἀβραδά-του, 52. Μικρὴ Τρελλούλα, 52. Μπου-μουλίνα, 52. Λευκὴ Καμέλια, 52. Μα-κεδονικὸν Ἐντελβαίς, 52. Ἀντ. Μ. Τζίκας, 52. Σύλλογος «Τόμπυλα», 52. Δακρυσμένο Χαμόγελο, 52. Ρωξάνη Φωτιάδη, 52. Εἰρήνη Α. Χαρίτου, 52. Λέλα Χατζηκώστα, 52. Δημοσθ. Χρι-στοφίδης, 52. Θεοδρελλη Τσιγγάνα, 52. Πολυβώτης, 39. Γαρδένια, 26. Σόλ-λογος «Διαπλάσιόκοσμος», 26. Χωρὶς Φτερά, 26. Χαραυγὴ της Δέσους, 26. Μαγεμένο Δοξάρι, 26. Καπετάν Μια-ούλης, 26. Αἰμιλία Π. Τσιροζίδου, 26. Μπελίνα, 26. Αἰματοβαμένη Λόγχη, 13. Δεσποινὶς Τραλαλά, 13. Ἰάσων, 13. Ἀγνή, 13. Α. Σελανικλή, 13. Ἀ-πόλλων, 13.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θάποσταλὸν τὰ βι-βλία τὸυ βραβείου, εάν δὲν όρίσει και ζητήσει αὐτὰ ο ίδιος ο βραβεύμενος, εκλέγων κατὰ τοὺς όρους της προκηρύ-ξεως, εκ τῶν δημοσιευμένων εις τὰ νεώτερα φυλλάδια τιμοκατάλογων τῶν τόμων της Διαπλάσεως και της Βιβλιο-θήκης της και υπολογίζων αὐτὰ με τὰς εκεῖ οριζομέναις τιμάς. Τὸν υπολογι-σμὸν δὲ της αξίας τὸυ βραβείου πρέπει να κάνει εκάστος κατὰ τοὺς όρους τὸυ 32ου Διαγών. Ξεσπαθώματος, (Ίδε Ὀ-δηγὸν Συνδρομητοῦ Κεφ. Δ' § 35, σελ. 9 και καθεξῆς).

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ λαβόντες Α' και Β' Τάξεως βραβεῖον να στείλουν τὰς φωτογραφίας των να δημοσιευθῶν. Ὅσοι είχαν στείλει φωτογραφίαν των και έδημοσιεύθη, πρέπει να στείλουν νέαν.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιούνται νάντι-προσωπευθῶν εις τὸ Ξεσπαθῶμα διὰ μιᾶς μόνον εκάστος φωτογραφίας, είτε τὸυ Προέδρου, είτε άντ' αὐτοῦ, ενὸς μέλους τὸυ Συμβουλίου.

ΕΥΣΗΜΑ άπενεμήθησαν εις έκ-στον τῶν διαγωνισθέντων αναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων. ἤτοι εν Εὐσημον διὰ κάθε 25 φύλλα ἢ κλάσμα αὐτῶν.

Τὰ Εὐσημα τῶν Συλλόγων δέν δια-νέμονται εις τὰ μέλη άνήκουν εις τοὺς Συλλόγους.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταί παρακαλῶνται να δη-λώνουν άμέσως τὴν νέαν των διεύθυν-σιν εις τὸ γραφεῖον μας άποστέλλοντες και δραχμ. 5 διὰ τὴν έντύπωσιν της νέας ταινίας. Ἄλλως δέν εὐθιγόμεθα διὰ τὴν άπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 δὸδς Εὐριπίδου, τὴν 8 Ἰουνίου 1933

ΚΑΙ για τρίτη φορά θά παρακαλέσω έ-κείνους πού έληξε ή συνδρομή τους, να τὴν άναβώσουν. Πολλοί τὸ έκαμαν άμέ-σως και τοὺς ευχαριστῶ. Είναι όμως και πολλοί πού τὸ αναβάλλουν, χωρίς να συλ-λογίζονται ότι άπό τὸ μικρὸ ποσὸ τὸυ καθενὸς θά σχηματίζονταν τὸ μεγάλο πού μου χρειάζεται και μου λείπει...

Σε μιὰ κρητικὴ εφημερίδα πού μου έστει-λαν, τὸν «Εφσδρικὸν Ἀγῶνα», διάβασα πε-ριγραφὴ μιᾶς σχολικῆς εκδρομῆς σε διάφο-ρες εἰσοχῆς της Κρήτης, γραμμένη άπό τις φίλες μου Μαρία Χατζηγηρογῶρη και Ἰωάννα Παπαντανάκη. Μοῦ άρεσε πολύ!

Ο παλιός μου φίλος και συνεργάτης κ. Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος έξέδωσε τελευταία μιὰ ποιητικὴ συλλογὴ με τὸν τίτλο «Λυρι-κά Σχέδια». Τὴ συστάειν στὰ μεγαλύτερα διαπλάσπουλα πού τοὺς άρέσει ή άγνή και καθαρὴ ποίηση. Γιατί τέτοια είναι πραγματικῶς ή ποίηση τὸυ κ. Παναγιωτό-πουλου. Στὴ συλλογὴ τὸυ αὐτὴ βρίσκει κα-νείς ποιήματα πού κάνουν μεγάλη έντύ-πωση για τὴν αληθινὴ όμορφιά τους, τόσο τὴν εσωτερικὴ—ιδέα. σκέψη—όσο και τὴν έξωτερικὴ—φόρμα, στίχο, γλῶσσα. Τὸ βιβλίο, κομψότατα τυπωμένο, βρίσκεται σ' όλα τὰ βιβλιοπωλεῖα και τιμάται δρ. 25.

Εἶδα, Δροσοστάλαχτη, τὰ φοβερά έμ-πόδια και σε δικαιολογῶ πού έκαμες τό-σον καιρό να μὸυ γράψῃς. Περίττὸ να σου πῶ πόσο μ' ευχαρίστησε τὸ γράμμα σου. Τὰ παράπονα κατὰ τὸν έφτεταίνον Μάη ή-ταν γενικά. Σ' έλη τὴν Ἑλλάδα εκáme κα-κοκαιρίες. Ἀλλά κι' ο Ἰούνιος, ὡς τώρα, δέν πήγε παρακάτω: κάθε μέρα βρέχει... Χαιρετῶ και τὴν Ἰνδιάνα. Θά μὸυ γράψῃ κι' αὐτὴ καμμιὰ φορά;

Εὐχαριστῶ, Μέντιοιμ, πού μένα πρῶ-τα θυμήθηκες, όταν γύρισες άπό τὸ σχο-λεῖο όπου σὰς είπαν ότι δέν εἴχτες μάθη-μα, κι' έπωφεληθήκες για να μὸυ γράψῃς. πού είχες τόσον καιρό. Έκαμες πολὺ καλὰ πού δέν άπογοητεύθηκες άπό τὴν άπόρρι-ψη και τώρα περιμένω να μὸυ στείλῃς άλλο κομμάτι, πού βέβαια θά είναι κα-λύτερο.

Δέν πειράζει, Τρελλοκρίτισο, θά μὸυ γράψῃς μετὰ τις εἰστάσεις, όταν θά μὸυ άναγγείλῃς τὰ λαμπρά άποτελέσματα... Χάρηκα πού πήγες στο Ἑθνικὸ κι' είδες τὸν Οἰζιποδα Τύραννο, μιὰ άπό τις ὡ-ραίστερες, πραγματικῶς, παραστάσεις του. Τώρα ο θάσος τὸυ Ἑθνικοῦ θά πᾶη στὰς Πάτρας. Ἐτοι τὰ Πατρινὰ Διαπλάσπου-λα—ας τοὺς τὸ πῶ μ' αὐτὴ τὴν ευκαιρία—θα μὸυ έπιδώσουν να ιδῶν και τὸν «Ποπο-λάρο» πού θά παιχθῇ τὸ Σάββατο βράδυ και τὴν Κυριακὴν άπόγευμα (17 και 18 Ἰουνίου). Ἀργότερα θά παιχθῇ και τὸ μο-νόπρακτο «Θείος Ὀνειρος».

Άκόμα ένα αξιοσύστατο βιβλίο, αὐτὸ παιδικὸ. Είναι τὸ «Παιδικὸ Θέατρο» τὸυ κ. Γ. Τσουκαλά, κι' αὐτοῦ παλιῶ μου φίλου, μιὰ συλλογὴ άπό μονολόγους και ποιήματα για ἄπαγγελία. Ἐκδότης Ἄρ. Παπαδημητρίου, Σοφοκλέους 3. Τι-μάται δρ. 15.

Σ' ευχαριστῶ, Ἀγριοτριανταφυλλά, γι' αὐτὴ τὴν εἰκόνα πού έκοψες γι' άγάπη μου άπό τὸ άγγλικὸ περιοδικὸ, κι' ως μὸυ μὸυ χρησιμεύῃ. Κι' έχι γιατ' είναι μεγάλη—οἱ μεγάλες μικραίνουν φωτογραφικῶς όσο χρειάζεται, κι' οἱ μικρές, όταν είναι καθα-ρές, μεγαλώνουν—άλλά γιατί τὰ κοριτσά-

κια αὐτὰ πού παριστάνει, δέν είναι «παιδιά εκ τῶν φυσικοῦ». Καθὸς μπορεῖς να παρα-τηρήσεις, στὴ σειρά αὐτὴ δημοσιεύω στιγ-μιότυπα (ένσταντανέ) πού παίρνουν παιδιά άνύποπτα και σε στιγμὴ πού κάνουν κατὶ νόστιμο, κωμικὸ, χαρακτηριστικὸ. Νά, σαν τὸ σημερινὸ παιδί, πού τὸ πήραν τὴ στιγμὴ πού δάγκανε τὸ μῆλο του. Αὐτὲς όμως οἱ τρεῖς μικρές δέν κάνουν τίποτα. Πήραν μόνο πόζα για να φωτογραφηθῶν μ' ένα χαμόγελο προσποιήτο. Αὐτὰ τὰ λέω για δόσους έχουν τὴν καλὸσύνῃ να μὸυ στέλνουν εἰκόνας άπό ξένα περιοδικά, για να ξέρουν τί είδους προτιμῶ. Τὸ κομμάτι σου, σαν πρῶτο, θά τὸ κρίνω βέβαια μ' εἰσιέκεια: ἀλλά πάντα, για να δημοσιευθῇ, πρέπει να είναι δημοσιεύσιμο.

Μὸυ φαίνεται, Θεοδρελλη, πὼς όταν έρχεται να σ' επισκευθῇ άπόσκλητη αὐτὴ ή κυρία Τσιπελιά, μπορεῖς εξαίρετα να τὴ διώχνῃς: «Δέν έχω τώρα καιρό, κυρία μου... πρέπει να μελετήσω Ἑλληνικά... πρέπει να γράφω στὴ Διάπλασι...» Καὶ να ιδῇς πὼς δὲ φεύγῃ άμέσως. Γιατ' είναι, ξέρεις, πολὺ διακριτικὴ κυρία: όπου δέν τὴ θέλουν, δέν κάθεται στιγμὴ... Κι' αὐ-τὰ τὰ δάκρυα πάλι: Γιατί έφυγες, να πᾶς στο Ἑθνικὸ, κλαίγοντας; Καὶ γιατί δέν έλαβες μέρος στὴς εἰστάσεις της Γυμναστι-κῆς; Είναι δυὸ σημεῖα άπ' τὸ γράμμα σου πού τάρφινεε σκοτεινά.

Είναι αλήθεια, Λίλ, ότι εκτιμῶσα κι' άγαποῦσα πάρα πολὺ τὴν αληθινὴν θέα σου, και σένα, σαν άνεψιά της, σε προσέ-χω και σε συγκρίνω. Ἀλλ' αὐτὸ δέν εἶ-ναι ο λόγος πού άπαντῶ στὰ γράμματά σου. Ἡ μὲτέρα σου σου τὸ εἶπε για να σε πειράξῃ. Τὸ ἴδιο θά σου άπαντοῦσα κι' άν δέν ήσουν άνεψιά της Ἰδιότροπος Ξαν-θοῦλας. Ο κ. Ε. πού τὸ εἰδεῖς τὸ γράμ-μα σου, σ' ευχαριστεῖ για δσα γράφεις. Τὸ βιβλίο όμως εκείνο πού θά σου έφερνε ή φίλη σου, δέν είναι δικό του.

Ἑλπίζω, Βιολέττα, ότι τώρα πιά θά είσαι έντελὸς καλὰ. Τὶ κακὴ αὐτὴ ή γρίπη για σε κρατήσῃ στο κρεβάτι ένα μήνα! Θά μὸυ πειράξῃς άραγε ν' αναπληρώ-σης τόσα μαθήματα πού έχασες; Προσπά-θησε: ἀλλ' άν δέν μὸυ πειράξῃς, γιατί ο και-ρός ὡς τις εἰστάσεις θά είναι λίγος, μὴ στενοχωρηθῇς. Μήπως τὸθελας ν' άρρω-στήσης; Κι' ίσως μπορεῖς να δώσης εἰσ-τάσεις τὸ Σεπτέμβρη και να μὴ χάσης τὸ χρόνο σου.

Νυφούλα τ' Ούρανοϋ, όνομάζουμε «έντερμέζιο» ή «έντερμείδι» μιὰ ένδιάμε-ση σκηνὴ ή πράξη πού χωρίζει σε δυὸ εἶ-να θεατρικὸ έργο. Συνήθως αὐτὴ ή σκηνὴ ή ή πράξη είναι λυρικὴ, δηλαδὴ με στί-χους, με μουσικὴ, με χορὸ καμμιὰ φορά, κτλ. ένὸ τὸ άλλο έργο είναι στο πέζο. Ἐτοι και! στο ὅρατο δραματάκι της δ. Καρακάλου, τὸ έντερμέζιο εμφανίζει ψυχές κι' είναι γραμμένο σε στίχους. Ἐπίσης στο «Ψυχροσάδατο», ένα μονόπρακτο δρά-μα τὸυ κ. Ξενοπούλου, υπάρχει ὡς έντερ-μέζιο χορὸς ψυχῶν με τραγούδι.— Στὸν 257ο Διαγωνισμό Δόσεων είσαι Ἰσότης Β' Βραβείου, έπομένως έχεις τὸ δικαίω-μα ν' αγοράσῃς ένα τόμο Β' Περιόδου, ό-ποιον θέλεις, με έκπτωση 10 δραχμῶν.Τί-ποτε 30 λαο.

Τζὼν Μπατόπουλε και Λυκοῦργε Πα-παδόπουλε, σας ευχαριστῶ πολὺ πού ι-δρύσατε Σύλλογο με μόνο σκοπὸ τὴ διὰ-δοσὴ μου, καθὼς και για τὰ δυὸ ξεσπα-θώματα πού έκάμτες. Ἐστειλά τὰ φύλλα στοὺς νέους συνδρομητάς κι' ένέκρινα, κα-θὸς θά είδατε, τὸ ψευδώνυμο Ἑλληνίς για τὴν Σ. Κ. Δέν άμφιβάλλω ότι θά κά-μετε κι' άλλα πολλά.

Ναί, Κρητικοπούλα, ο καθηγητῆς σου της άπαγγελίας κ. Κοπανός, συμπατριώ-της και φίλος τὸυ κ. Ξενοπούλου, περνών-τας άπό τὰς Ἀθῆνας, ήλθε στο γραφεῖο μου και ζήτησε να τὸν ιδῇ. Δυστυχῶς ο κ. Ε. πού ξυπνὰ πολὺ άργά, γιατί και πλαγιάζει πολὺ άργά, εκείνη τὴν ὥρα δέν είχε σκηθετῇ άκόμη. Καὶ σε παρακαλεῖ να τὸυ πῇς ότι πολὺ λυπήθηκε πού έχασε τὴν ευκαιρία να τὸν ξαναίδῃ. Πολὺ ὅρατο τὸ πρόγραμμά σου. Καὶ τὸ μονόλογο της Σάρρας μπορεῖς να τὸν πῇς. Τελευταία στο Ἑθνικὸ Θέατρο παίχθηκε κι' ή «Θυσία τὸυ Ἀδραάμ» και κανένας δέν είπε πὼς δέν κατάλαβε τὴ γλῶσσα. Θά βάλῃς άλ-λωστε στο πρόγραμμα ότι ο μονόλογος εἶ-ναι άπό Μυστήριο τὸυ ΙΣ' αἰῶνα, κι' έτσι δέν θά ξαφνιασθῇ τὸ άκροατήριο άν ακού-σῃ και μερικὲς λέξεις άσυνήθιστες σήμερα.

Τὸ καταλαβαίνω, Δεοντιδέα, δέν είναι πολὺ ευχάριστο να φεύγουν οἱ γονεῖς σου για τὴν Εὐρώπη και να μὴ σε παίρνουν και σένα μαζί τους, να ξαναίδῃς τὰ ὡ-ρατά μέρη και τοὺς φίλους σου άπέκτησες εκεῖ. Ἀλλά για να μὴ σε παίρνουν θά πῇ ότι δέν μποροῖς. Καὶ να, μὸυ γράφεις ότι πηγαινόν για τὴ θεία τὸν μπαμπά. Ὅταν πᾶη κανεῖς ταξίδι για να κοιταχθῇ, δέν μπορεῖ να σέρνῃ μαζί του και παιδί. Κά-νε λοιπὸν ὑπομονή, κι' όταν ξαναπᾶνε για διασκεδάση, να είσαι βέβαιος πὼς θά σε πάρουν. Ὅσο για τοὺς βαθμούς σου, δέν άμφιβάλλω ότι θά είναι ἴδιοι με τοὺς περ-σινούς και καλύτεροι.

Νά σου ζήση, Ξοείνη, ή νεογέννητη άνιψούλα. Με μεγάλη χαρά μαθαίνω ότι θά έλθῃς στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλά τί βλέπω; άμφιβάλλεις άν θάχῃς τὸ κουράγιο (!) να μ' επισκευθῇς; Ἄ, μὰ θάταν κρίμα, να έλθῃ μιὰ φορά στὰς Ἀθῆνας μια παλιὰ και μακρινὴ μου φίλη, άγαπητὴ σαν και σένα, και να μὴ τὴν ιδῶ! Αὐτὸ δέν πι-στεύω να τὸ κάμῃς.

Τὸ Μαγεμένο Δοξάρι μὸυ γράφει, ότι ο Σύλλογος «Άνεμοι» στὴν Κέρκυρα άπο-φάσισε να νικηθῇ τὴν Πεντηκοντατη-ρίδα μου, διόνατας, με τὴ βοήθεια και άλ-λων, μιὰ φιλανθρωπικὴ παραστάση. Εὐ-χαριστῶ πολὺ τὰ καλὰ μου παιδιά πού εἶ-χαν μιὰ τόσο καλὴ ιδέα. Κι' εἰπίζω να ὑποστηρῇθῃ, γιατί στὴν Κέρκυρα έχω πολ-λούς φίλους, και παλιούς και νέους. Τώρα περιμένω να μὸυ γράψῃ τὸ Μαγ. Δοξάρι πὼς πήγε στο ρόλο πού της έδωσαν σ' αὐτὴ τὴν κομωδία. Βέβαια θά είχε μεγάλ-η επίτυχία.

Σ' άλλους δέν έχω τόπο νάπαντήσω σή-μερα. Ἰέρεια τὸυ Πόνου, Μυροῦλα, Ρούφουλα, Ὁάλη Βλαστὴ, Παιγνίτισσα τῶν Δολλαρίων, Κρινάκι, Ροδανγῆ και Χλόη, τὰ ὅρατα σας γράμματα, πού με μεγάλη ευχαρίστηση τὰ διάβασα, τὰ φέ-λαξα χωριστά, μήπως μπορέσω, σε μερικὰ τουλάχιστο, νάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΟΝ

Κανένα ψευδώνυμο δέν έγκρίνεται, ούτε ένα-νώνυμο, άν δέν συνοδεύεται άπό τὸ όμαίωμα, δρ. 10.—Τὰ έγκρινόμενα ή άνανεούμενα ίσχυουν άς τὴν 30 Νοεμβρίου 1933. Ὅσα συνοδεύονται άπό Α' άνήκουν σε άνόρη και δσα άπό Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ἡρακλειωτο-πούλα, κ. (ΑΕ). Μελαχροινούλα Ν. κ. (ΝΣ). Ἑλληνίς, κ. (ΣΚ).

Τὸ πρώτιστον καθήκον τὸυ κα-λοῦ συνδρομητοῦ είναι ή έγκαι-ρος άνανέωσις της συνδρομῆς του

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: **Ἑρακλειωτοπούλου** (ἐκαμες πολὺ καλὰ· δὲν εἶσαι μικρή, δέκα ἐτῶν, γιὰ νᾶχης ψευδώνυμο καὶ νὰ μοὺ γράψης· θὰ εἶδες τὴν ἐγκρίσιν) **Δαναΐδα** (φαίνεται ὅτι θὰ χάθηκε· καλὰ ἐκαμες πού τὸ ξανᾶστελες) **Ἀταλάντη** (ἐλαβα· χαίρω πού εἶσαι τώρα καλὰ· μὴν ἀργήσης πάλι νὰ μοὺ γράψης) **Ρεζεντά** (χαρτί λύσεων ἔστειλα) **Ρωμανικὴν Ζωὴν** (καλὸ τὸ Αἰνιγμά σου, ἀλλὰ διάβασε τὸν Ὀδηγὸ νὰ ἰδῇς πότε καὶ πῶς στέλλονται Ἀσκήσεις) **Καρδιοκλέφτραν** (ἔστειλα 4 φυλλάδια, 10 τετράδια καὶ δὴγὸ) **Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν** (μ' αὐτὰ ἐπρεπε νὰ μοὺ γράψης, γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω· πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γραμματάκι κι' ἐλπίζω νὰ-χω γρήγορα κι' ἄλλο) **Παρήγορον Ἀγγελον** (ἔχω ὑπ' ὄψει μου τρία γράμματά σου· οἱ παραγγελίες δὲς ἐγίναν· σὸ ἐρχόμενο θὰ σοὺ ἀπαντήσω) **Σύλλογον «Οἱ Ἀνεμοὶ»** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάμα) **Πυγμαχον** (δεκτές, μὴν ἀνησυχεῖς) **Δικηγορίαν, Δεβάνταν Τάσον Δούζην** κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἐλαβα μετὰ τὴν 30 Μαΐου, θὰ ἀπαντήσω σὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δε-ταί μέχρι τῆς 10 Αὐγούστου.

320. Δεξιόγραφος Δογοπαικτικὸς
Ποτέ σου νὰ μὴ βγάνης
Συμπέρασμα με βία·
Ἐκτός ἂν θὲς νὰ κάνης
Μιά χώρα στὴν Ἀσία.

Ὁρτανσία

321. Στοιχειόγραφος
Φίλος κι' ἂν ἦτανε πιστός,
Αἰῶνες τώρα ἔακουστός!
Μὰ μὴν προσθέσης οὐτε γιώτα,
Γιὰ νὰ μὴ χύσης κοῦο ἰδρώτα
Ἀπὸ τὸ φόβο πού θὰ ἰδῇς
Τὸν πιὸ μεγάλο ἐχθρὸ τῆς γῆς!
Πρωῖνὸ Κελάδημα

322. Μεταγραμματισμός
Πάπιας, κότες καὶ κοκόρια
Ζοῦν ἐκεῖ μαζί καὶ χώρια·
Μ' ἂν οἱ λύτες θέλουν τώρα
Γράμμα ν' ἀντικαταστήσουν,
Ὅπως πάντα αὐτὴ τὴν ὥρα,
Τὰ κοκόρια θὰ λαλήσουν.

Αἴγλη

323. Μωσαϊκὸν
Τὸ Αἰνιγμα, ἡ Ἀκροστιχίς, τὸ Μαγικὸ
Γράμμα, ὁ Συλλαβόγραφος, τὸ Δικτυωτὸ
Κι' ἡ Πυραμὶς ἀπὸ ἑνα των δανεῖζουν
Κι' ἑνα ἀδελφὸ τους ἄλλο σχηματίζουν

Φάουστ

324. Φάκελλος

```

* * * * *
*   *   *
*   *   *
*   *   *
*   *   *
*   *   *
*   *   *
*   *   *
*   *   *
*   *   *

```

Ὁρίζοντιως ἄνω, ὀρῇ κάτω, βυζαντινὸς Αὐτοκρατορῶν· διαγωνίως βασιλοπούλα τῆς Ἑλλάδος καὶ μέγας ὄφις.
Γρελλαντώνης

325-329. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

μήμος, Παῦλος, Εἴρα, πάθος, ὄρος.
Πολυβώτης

330. Πτερωτὸν Γράμμα

Αἱ κάτωθι ζητούμεναι λέξεις ἔχουν ἀπὸ ἓν κοινὸν γράμμα, τὸ πτερωτόν, τὸ ὁποῖον πετᾷ ἀπὸ τὴν πρώτην ὅπου ἀπαντᾷ πρῶτον, εἰς τὴν δευτέραν ὡς δευτέρον, εἰς τὴν τρίτην ὡς τρίτον καὶ καθέτης:

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Βασιλεὺς τῆς Τροίας· 3, Ποταμὸς τῆς Νέας Ἑλλάδος· 4, Μάντις· 5, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ· 6, Πόλις τῆς Γερμανίας· 7, Νῆσος τῆς Ἀσίας.

Ἀπείστολος Δ. Σαχίνης

331. Ἀκροστιχίς

Ν' ἀλλαχθοῦν τ' ἀρχικά τῶν κάτωθι λέξεων ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τῶν ὁποίων τ' ἀρχικά ν' ἀποτελοῦν ἀρχαῖον ρητὸν ἐκ δύο λέξεων:

Ρεῦμα, Παῦλος, ὅς, χόλος, ἀγχός, λαύρα, ἐποχή, ἀποβολή, μύλος, αὐλή, τομή.

Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

332. Φωνηεντόλιπον

δρστρτς - κ - πιν - κτικν - τ - πντ
Λευκή Καμέλια

333. Γρίφος

M 1 δεινὰ T
Θ

Σύλλογος «Οἱ Ἀνεμοὶ»

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 13

143. Σίνης (σύν, εἰς). — 144. Μυία-μία.—145. Ὁροφή-τροφή.

146. I A T N A H A Θ Γ Γ Λ I A K
147. ΚΡΑΤΟΣ (ράκος, Ἀστακός, Τάρας, δρότος, στρατός). — 148-152. Διάτοῦ Α Γ Γ Λ I A K: ἰανός, κράτος, Ἀρκάς, Κύρος, κράνος.—153. ΑΓΑΠΑ ΤΟΝ ΠΛΗΣΙΟΝ ΣΟΥ ΩΣ ΣΕΑΥΤΟΝ: (Ἄ-ρης, ΓΑ-μος, ΠΑ-ρος, ΤΟΝ-νος, ΠΛΗ-θος, ΣΙ-δών, ΟΝ-τως, ΣΟΥ-δάν, ΩΣ-τε. ΣΕ-λας, ΑΥ-λός, ΤΟΝ-νος). — 154-157. Δίσκος, μίσχος, Πίνδος, Σίφνος.—158. ΕΙ-ΙΕΙ = Ἐριν μίσει, ΜΑ-ΠΡΣ = Ὁμίλει πρᾶος (ΕὐΜενίδες, Ἰωλκός, ἸόΠπη, ΕὐΡιπίδης, ἸωΣήφ). — 159. Κρείσσων θάνατος ὑπὲρ ζῶντων πικράν.—160. Ὑπό σκιῇ καὶ οὐκ ἐν ἡλίῳ (ὑπὸ σκιῇ ἢ, κέ, οὐκ ἐν ἡ, λύω).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΔΓ—340]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΙ»

Αποτελέσματα τρίτου Διαγωνισμοῦ. Ἐλάβαμε 24 ὁρθὰς ἀπαντήσεις. Βραβεύονται διὰ κλήρου: **Ἡρώ τοῦ Μαινάλου, Γ. Κατοῆς, Κ. Καστοριάδης, Σφίγξ**. Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμεν.

[ΔΓ—341]

Λευκαδίτικο Ἀερογιάλι, ἀληθινὸ σκάνδαλο τῆς πτέρυγός σου εἶσαι.
Διοντιδεὺς

[ΔΓ—342]

Αλληλογραφῶ μετὰ Διαπλάσπουλα-ς 16 ἐτῶν καὶ ἄνω. **Βενεσιάνικη Νύχτα**, θέλεις; Δ/σις: Νίκη Συλλοπούλου, Κοζάνη. **Παρήγορος Ἀγγελος**

[ΔΓ—343]

Δὸν Κιχώτη, σὲ ξέρω. Ἀλληλογραφεῖς με; Ἀγριοπούλου, νὰ περμιένω;
Παρήγορος Ἀγγελος

[ΔΓ—344]

Πρωτοπαλινόντας σὸ Διαπλάσσοκομο, ἀλληλογραφῶ, ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ Μ. Μυστικά μετὰ δλους-ες. Δ/σις: Νίκα Ν. Κανδύλη, Κοζάνη, διὰ

Γλυκεῖαν Ἀνάμνησιν

[ΔΓ—345]

Δάκρυ Ψυχῆς, Νεράϊδα τῶν Ἀγρῶν γιὰτὶ δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια;
Πριγκίπισσα τῶν Δολλαρίων

[ΔΓ—346]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΟΛΥΜΠΙΩΝ ΘΕΩΝ»

Νέοι διορισμοί. Ἀποκαλύψεων: Ἀρ-τέμις. Ἀος Διαγωνισμός. Προκηρύσσομε Μέγαν Διαγωνισμόν: «Πῶς μᾶς φαντάζεσθε;» Προθεσμία ἑμνηνος. Συμμετοχὴ ἑδραχμος. Θὰ βραβευθῇ ἡ πιὸ καλοεπιωμένη ἀπάντησις. Βραβεῖα τρία ὥραϊα βιβλία. Περιμένουμε ἀπὸ ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα-Συλλόγους. Δ/σις (ΔΓ—270). Σύλλογοι, ὑποστηρίξατέ μας.

Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν: Ἑοσία

[ΔΓ—347]

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας. Βραβεύομε: 1) Ἑλπιδοπλέχτρα, 2) Δυκόφως τῆς Δόξης. Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμε.
Χλόη—Ἀντινέα

[ΔΓ—348]

Μπέμ, γράψε: Εὐτυχία Ἰακωβίδου Κηρυκείου 5, Ἀθήνας
Πονεμένο Χαμόγελο

Πῶς θὰ περάσετε πρὸ εὐχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;

Εἶναι ἀπλούστατο: Θὰ προμηθευθῇτε ὅσους περισσότερος μπορεῖτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας σὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχή, ὅπου θὰ πᾶτε, —ἀλλὰ κι' ὅπου θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τίς Διακοπές.

Κε' ἑνας μόνον Τόμος τῆς Β' Περιόδου, ἀρκεῖ, μετὰ τις 400 του σελίδες, μετὰ τὰ τοιαῦτα ἢ τέσσερα μυθιστορήματα τοῦ καὶ μετὰ τόσα ἄλλα πού περιέχει. Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν **Τόμο τοῦ 1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932**, πού ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσερις μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβουλευθῇτε τον καὶ κάμετε ἐγκαιρῶς τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ περάσετε **ΤΟ ΠΙΟ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ**